

De Zoektocht

Thomas klopte zachtjes op de deur en duwde de klink omlaag.

“Sire?” Vroeg hij terwijl hij zichzelf door de kier naar binnen frommelde. De Koning zat naast het grote bed dat midden in de kamer stond en hield de hand vast van zijn vrouw die roerloos op het bed lag. Ze was gisteravond ziek geworden en snel verslechterd.

“Dit kan zo niet meer.” Schudde hij zijn hoofd terwijl hij triestig naar het serene gezicht van zijn vrouw keek. Thomas zei niets, hij begreep dat er nog meer zou komen.

“Noële vertelde me van een genezeres, iemand van jouw volk, een Kalid. Ze staat bekend als “de witte Kalid”. Zij kan ons misschien helpen. Volgens Noële bevindt ze zich nu ten oosten van hier, in de buurt van de grens.”

“Maar Sire is het niet beter als ik hier blijf, om alles te regelen?” De Koning schudde zijn hoofd.

“Het zal niet lang meer duren of er valt niets meer te regelen. We hebben hulp nodig, Thomas”

“Maar laat dan iemand anders gaan. Een van uw vertrouwde boodschappers. Ik heb gezworen u te beschermen en dat kan ik niet op afstand.” Protesteerde hij. De Koning glimlachte hem vergeeflijk toe, maar schudde zijn hoofd.

“Ik kan niemand anders vertrouwen. Jij bent de enige waarvan ik zeker ben dat je onderweg niet ziek zult worden, of erger nog dat je de ziekte verder zal verspreiden. En je kan me hier toch niet tegen beschermen, ik voel mijn krachten al afnemen en vermoed dat ik snel genoeg naast Noële zal komen te liggen. Nee, je moet haar vinden. Je moet haar vinden en naar hier brengen. Ze is onze laatste hoop.”

Thomas zuchtte en boog gehoorzaam voor zijn Koning, al was het met tegenzin.

De volgende dag al vroeg had hij zijn paard bestegen en reed in oostelijke richting de stad uit. Het was al bijna zomer en dat vergemakkelijkte zijn reis behoorlijk. Het mooie weer en de overvloed aan voedsel gaven hem de kans snel te reizen.

Na enkele dagen kwam hij aan in de grensstreek en begon naar de genezeres te vragen. In het begin had hij nog niet veel geluk, de meeste mensen wisten over wie hij het had, maar hadden geen flauw idee waar ze kon zijn. Hij had de hoop al bijna opgegeven toen iemand hem eindelijk wist te vertellen dat ze nog niet al te lang geleden door het dorp was gepasseerd, op weg naar het naburige land waar iemand om haar hulp had gevraagd.

Met nieuwe moed vervolgde hij zijn weg tot over de grens en ging ook daar alle dorpen af.

“Kan ik u helpen?” Vroeg de herbergier toen Thomas zijn reistas aan de toog neerzette en op een van de krukken plaats nam.

“Heeft u nog een kamer voor de nacht?” Vroeg hij en knikte in de richting van de muur achter de herbergier, waar enkele sleutels aan haakjes hingen. De man knikte en draaide zich om.

“Wat had u graag gewild? Ik heb nog een hele mooie kamer in de noord hoek, die is lekker fris in deze tijd van het jaar.”

“Geef me maar gewoon de goedkoopste, ik blijf denk ik maar een nacht.” De herbergier pakte enigszins teleurgesteld een van de sleutels van de muur en legde deze op de toog.

“Dat is 3 bronzen alstublieft.” Thomas grabbelde in zijn geldbuidel en telde de 3 stukken uit op de toog waarna hij de sleutel oppakte en zijn reistas terug op zijn rug hees.

“Bovenaan de trap naar links, laatste deur op uw linkerkant. De douche bevindt zich tegenover uw kamer aan de rechterkant.” Thomas wuifde dat hij de man gehoord had en begon de trap te beklimmen.

Nu pas merkte hij hoe moe hij was, hoe zwaar zijn bepakking was en hoe vies en vuil hij zich voelde. Een douche dat zag hij inderdaad wel zitten.

Op zijn kamer aangekomen grabbelde hij een schone handdoek en frisse kleren uit zijn tas, ontdeed zich van de vuile stinkende kleren die hij aanhad, bond de handdoek om zijn middel en stapte terug de gang op.

Op de deur tegenover hem hing een klein bordje waar een druppel water op was getekend. Hij wilde juist zijn hand op de klink plaatsen toen de deur als vanzelf open gleed en er een jonge vrouw naar buiten stapte. Haar haren waren nat en haar lichaam was enkel bedekt door een handdoek die ze behendig onder haar oksel had vastgeknoopt. Door de wind, gecreëerd door de opengetrokken deur, begon de handdoek iets te wapperen en verschaft Thomas een glimp van de verborgen huid er onder.

De jonge vrouw had hem niet gezien en nog voor hij opzij kon springen botste ze tegen hem aan. Instinctief grepen ze elkaar vast om te voorkomen dat ze zouden omvallen, maar lieten elkaar ook net zo snel weer los.

“O sorry, ik had u niet gezien.” Verontschuldigde de vrouw zich terwijl even kort blozend opkeek.

“Dat geeft niet, het genoeg was aan mij.” Antwoordde Thomas vlot. Sinds zijn vertrek uit de stad was hij met maar weinig vrouwen in contact gekomen en haar aanrakingen en schaarse kleding had hem niet onberoerd gelaten. Ze glimlachte gecharmeerd en wrong zich langs hem heen naar buiten. Terwijl ze door de gang naar haar eigen kamer liep keek hij haar na. Het was jammer dat hij eigenlijk geen tijd had zich hiermee bezig te houden, gelukkig zouden er genoeg vrouwen thuis in het paleis zijn die maar al te graag met hem een pleziertje beleefde. Althans, als hij op tijd terug was.

Tegen de avond begaf Thomas zich naar beneden en bestelde een maaltijd bij een van de barmeisjes. Hij zette zich aan een tafeltje in een hoek van de eetzaal en observeerde de andere mensen in de zaal.

Het eten liet gelukkig niet lang op zich wachten en smaakte heerlijk, zeker gezien hij al enkele dagen geen echt warme maaltijd meer had gegeten. Onderweg was het vaak te veel gedoe om een vuur aan te leggen en te koken.

“Was u klaar met eten?” Vroeg het barmeisje dat al naar zijn lege bord reikte. Thomas knikte.

“Ja, dank je. Het was heerlijk. Zou ik je trouwens iets mogen vragen?”

“Natuurlijk.” Antwoordde het meisje en bleef afwachtende staan.

“Ik ben eigenlijk op zoek naar iemand. Een vrouw, een genezeres. Ze noemen haar “De witte Kalid”. Ik heb vernomen dat ze hier ergens in de buurt aan het werk was.” Het meisje begon direct hevig te knikken.

“Ja, ze is hier nog. Ik denk dat ze morgen pas gaat vertrekken.” Verrast, maar absoluut ook opgelucht kwam Thomas bijna overeind uit zijn stoel.

“Weet je waar ik haar nu kan vinden?” Vroeg hij al bijna in de richting van de uitgang.

“Ze zal zo wel naar beneden komen denk ik.”

“Slaapt ze hier in de herberg?” Het meisje knikte opnieuw en Thomas moest even aan de jonge vrouw denken die hij deze middag had ontmoet. Zou zij het kunnen zijn geweest?

Enigszins ongeduldig bleef Thomas aan zijn tafel wachten tot er een klein uur later inderdaad een jonge vrouw de trappen van de herberg afgelopen kwam. Hij keek even naar het barmeisje die bevestigend in zijn richting knikte. Inderdaad het was de vrouw die hij uit de douche had zien komen. Toch enigszins gegeneerd stapte hij op haar af zodra ze een tafeltje had gevonden.

“Excuseer?” Kuchte hij.

“Dat is wel erg officieel, vind je niet.” Glimlachte ze.

“Het spijt me, Ik...eh...” Stamelde hij, verrast door haar ongeremde vriendelijkheid. Ze

kantelde haar hoofd een beetje schuin en keek hem geïnteresseerd aan.

“Vanochtend was je veel vlotter.” Een glimlach brak door zijn bedenkelijke gezicht en hij voelde een deel van de spanning weg glijden.

“Toen wist ik nog niet wie u was.” legde hij uit.

“Mijn naam is Ella en U mag mij met JE aanspreken.” Thomas knikte.

“Ik ben door de Koning van Staron gestuurd om JE te komen halen. We zitten met een epidemische ziekte in onze hoofdstad.” Ella fronste haar voorhoofd.

“Wanneer is het begonnen? Hoeveel mensen zijn er overleden? En hoeveel zijn er ziek?”

Vroeg ze direct. Ze had in haar leven al een paar keer een epidemie behandeld en wilde een inschatting maken van de ernst ervan.

“Ik denk dat het twee maanden geleden is begonnen. Althans toen hoorde wij, in het paleis, er als eerst iets van. Ik heb geen flauw idee hoeveel mensen er al gestorven zijn maar het zijn er veel en we hebben ons best gedaan ze zo snel mogelijk buiten de stad te krijgen. Er zijn alleen al zo veel mensen ziek geworden dat ik niet weet hoe lang ze dat nog vol kunnen houden. Het lijkt alsof iedereen er vatbaar voor is, alleen de een wordt er later ziek van dan de andere.”

“Dat klinkt ernstig.” Zei Ella en stond op van haar stoel. “Laten we ineens vertrekken, je kan me de rest van de details onderweg wel vertellen.”

“Ehm ja, oke. Het is wel gevaarlijk om s ’nachts te reizen.” Opperde Thomas nog. In het vorige dorp hadden ze hem expliciet gewaarschuwd voor het donker een onderkomen te vinden omdat er nogal veel wolven in deze streek zouden leven. En hoewel hij het liefst zo snel mogelijk naar de stad terug keerde wilde hij dat wel graag levend doen.

“Als de ziekte zo ernstig is als jij me nu doet voorkomen dan hebben we geen tijd te verliezen.” Sprak Ella hem tegen en wenkte het barmeisje om te vragen twee maaltijden en wat brood in te pakken voor de reis.

Niet al te lang daarna sprong Thomas met tegenzin op zijn paard dat met hangend hoofd voor hem bleef staan. Met spijt in het hart had hij zijn kleren terug ingepakt en zelfs zijn paard had wat opstandig gereageerd toen het hem weer met het zadel zag afkomen.

Hij gaf een voorzichtig schopje in de flanken en zette het dier aan tot rijden. Ella volgde hem op haar eigen paard, dat eerder gierig leek naar het vooruitzicht van een lange tocht.

Ze reden enkele uren tot het begon te schemeren. Dan zette ze hun tenten op bij een klein groepje struiken, aten een beetje van het brood en kropen onder hun vachten. De volgende ochtend zaten ze bij het eerste licht al weer op hun paard en reden met gestage gang in westelijke richting.

De dag was half verstreken. Na al uren in elkaars bijzijn te zijn waren de gespreksonderwerpen op en waren ze in een comfortabel zwijgen tot stilte gekomen. Thomas leidde de weg, hij was twee dagen geleden ook langs hier gekomen en wist dat als ze hun tempo zouden vasthouden ze waarschijnlijk voor zonsondergang het dorpje, dat in de verte al te zien was, konden bereiken. Dat stelde hem ook gerust, de waarschuwing van wolven spookte nog steeds door zijn hoofd en hij zou liever in een dorp slapen dan nog een nacht het risico te moeten nemen van een tent. Het geruststellende gevoel was echter maar van korte duur.

In zijn ooghoek zag hij iets voorbij flitsen in het gras en bijna tegelijkertijd hinnikte zijn paard zenuwachtig.

“Wat is er Ferro?” Hoorde hij Ella aan haar eigen paard vragen en hem geruststellend op zijn hals kloppen. Een nieuwe flits van een beweging deed hem opkijken en de paarden plots tot stilstand brengen.

“Wolven!” Fluisterde hij indringend.

“Wat! Wolven!” Herhaalde Ella en liet haar nu zeer onrustige paard een rondje rond zijn as

draaien. Uit het struikgewas kwamen nu vier grommende wolven tevoorschijn. Thomas zijn paard hinnikte al briesend en krabde met zijn voorpoten over de grond, klaar om weg te springen. Hij had de grootste moeite hem in bedwang te houden. Ella had minder succes. Een van de wolven sprong in de richting van Ferro en beet naar zijn voorpoot. Het dier steigerde, zette zich af op zijn achterpoten en sprong naar voren. Ze gilde, greep zich zo goed ze kon aan de teugels vast, maar gleed van haar zadel en toen het dier naar voren sprong bewoog ze niet met hem mee. In plaats daarvan viel ze van het paard en landde half op haar benen en half op haar zij.

Snel stond ze weer op en keek verschrikt om zich heen. Ze zag Ferro van haar vandaan sprinten, gevolgd door 3 enorme wolven. Thomas sprong ook van zijn eigen paard en kwam naast haar staan, maar hij keek haar niet aan. Zijn blik was strak gericht op twee achtergebleven wolven die nu al grommend op hen af geslopen kwamen.

In een hand had hij een groot mes en met de andere probeerde hij Ella af te schermen.

De wolven vielen aan, Ella deinsde van schrik achteruit, maar Thomas sprong naar voren. Ze hoorde geschreeuw, gegrom en gepiep en toen ze weer opkeek waren de wolven verdwenen en krabbelde Thomas snel overeind uit het gras.

“Alle geesten, je hebt ze verjaagd!” Riep ze opgelucht en rende naar hem toe.

“Ik denk eerlijk gezegd dat jou paard een gemakkelijkere prooi bleek te zijn en dat ze hun broeders zijn gaan helpen.” Zei hij en klopte het zand van zijn lichaam terwijl hij zich naar haar omdraaide. “We zullen nieuwe spullen en nieuwe paarden moeten kopen in het dorp.” Concludeerde hij en keek in de richting van de huizen die hij al eerder aan de horizon had gezien.

“Thomas! Je bent gewond!..” Onderbrak Ella zijn gedachten en trok aan zijn shirt. Hij keek verbaasd naar zijn schouder. In zijn tuniek waren 3 grote gaten getrokken die door drongen tot in zijn huid. Er was een grote donkerrode vlek ontstaan die snel in omvang groeide.

“Laat me eens kijken.” Beval ze en duwde zijn shirt zo ver mogelijk omhoog tot hij zelf besloot hem uit te doen.

“We hebben hier nu geen tijd voor. Zonder paarden mogen we blij zijn als we het dorp voor zonsondergang nog gaan halen. Zorg gewoon dat het niet meer bloed, de rest kun je vanavond doen.”

“Ben je gek geworden, tegen die tijd is het ontstoken. Geef me je waterzak.” Gebood ze, maar toen hij niet snel genoeg reageerde knoopte ze hem zelf van zijn riem en goot het water voorzichtig over de wonden, er op letgend dat ze ook niet te veel zou gebruiken.

“Ik zal de middelste moeten hechten, de andere twee zullen vanzelf wel dicht groeien.” Concludeerde ze.

“Doe dat dan in het dorp, vanavond. We kunnen hier niet blijven, de wolven zullen het bloed ruiken en terug komen.” Probeerde hij nog eens, maar ze keek hem boos aan en dwong hem met ferme druk te gaan zitten. Daarna knoopte ze een witte buidel, die Thomas al eerder was opgevallen, van haar middel en grabbelde er enkele tellen in rond alvorens er twee kleine pakketjes uit te halen. In een daarvan zaten wat kruiden en bladeren die haar zouden helpen de wond te verzorgen en in de andere zat haar hechting set. Zodra ze de twee kleine bundeltjes eruit had gehaald knoopte ze de grote weer om haar middel.

Ze had van jongs af aan geleerd het ding nooit ergens te laten liggen. Hier zat alles in dat ze nodig had voor de verzorging van eender welke wond of huidaandoening. Voor interne wonden of ernstige ziektes vertrouwde ze op een andere methode die meer van haar energie vroeg dan van haar kennis.

“Ik heb hier niet de middelen om je een pijnstillertje te geven, dus je zult op je tanden moeten bijten.” Thomas knikte begrijpend en keek toe hoe ze alles gereed maakte voor de eerste steek. Ze wierp hem nog een laatste blik toe en doorboorde toen de huid met haar naald. Hij

wist dat hij een hoge pijngrens had, maar hij was nog nooit gehecht geweest. Hij klemde zijn kaken op elkaar, sloot zijn ogen en greep onbewust Ella haar been vast.

Ze voelde hem in haar been knijpen en hoorde hem onderdrukt kreunen, maar verder hield hij zich stil. Ze werkte zo snel ze kon, bekeek het resultaat, goot er nog eens wat water over om zeker te zijn dat de wond schoon was en plakte er als laatste een verband op.

“Kauw hierop tot we in het dorp aankomen, daar zal ik de wond opnieuw verzorgen en hopelijk is hij dan niet ontstoken.” Ze drukte hem een wortel in zijn handen, maakte haar spullen schoon en pakte alles weer in de witte buidel.

Thomas had niet echt zin de hele weg op een bitter smakende wortel te kauwen.

“Waar is het voor?” Vroeg hij naar het ding in zijn handen kijkend.

“Het gaat de ontsteking tegen en voorkomt dat je koorts krijgt.”

“Dan denk ik niet dat ik hem nodig heb.” Reageerde hij en stak zijn hand naar haar uit om de wortel terug te geven. Ze keek hem geërgerd aan en duwde zijn hand weg.

“Luister het is heel simpel. Jij zorgt dat ik veilig in die stad van jou kom en ik zorg dat jij onderweg niet dood gaat of ziek word. En ik heb geen zin in een ellenlange discussie over hoe jij nooit ziek wordt of dergelijke onzin. Dus eet die wortel en leidt de weg.”

Thomas glimlachte inwendig. Hij was inderdaad van plan haar te vertellen dat hij geen ontsteking zou krijgen, maar niet om de reden die zij nu dacht. Hij vroeg zich af of hij het haar zou vertellen, maar zag daar vanaf. Hij slikte zijn trots in en begon met zure blik op de wortel te kauwen.

Ze vervolgden hun weg in hoog tempo. Thomas leidde de dodelijke mars en Ella volgde zwijgzaam. Hoewel ze erop gestaan had de wonde te verzorgen voor ze vertrokken had ze geen zin de wolven nog eens tegen te komen.

De zon zakte langzaam onder de horizon terwijl Thomas en Ella de eerste velden rondom het dorpje betraden. Tegen de tijd dat ze eindelijk het dorp binnen stapte was het vrijwel helemaal donker geworden. Dankbaar dat ze het verder zonder problemen gehaald hadden trokken ze de deur van de herberg achter zich dicht.

“Heeft u nog een kamer?” Vroeg Thomas die als eerste de toog bereikte.

“Twee kamers!” Verbeterde Ella hem nadrukkelijk.

“Een kamer is voldoende en dat is goedkoper. Ik weet niet of we anders voldoende geld hebben om al onze verloren spullen te vervangen. En we moeten ook nog twee paarden kopen.” Zei Thomas en trok haar enkele meters van de toog vandaan om enigszins privé te kunnen overleggen.

“Maar ik ga niet in een bed met jou liggen.”

“Ik heb een kamer met twee eenpersoonsbedden, als jullie dat helpt.” Onderbrak de herbergier die het gesprek van een afstandje had afgeluisterd. De twee reizigers keken elkaar nog even vluchtig aan en knikte dankbaar.

Ze betaalde en strompelde de laatste meters naar hun kamer.

Thomas gooide de weinige spullen die hij nog had op de grond en plofte iets te hard neer op het bed. Een pijnscheut trok door zijn schouder en deed hem ineenskrimpen. Ella zag hem reageren en hoewel ze liever ook op haar bed was gaan liggen liep ze naar hem toe.

“Laat eens zien.” Zei ze terwijl ze haar witte buidel weer tevoorschijn haalde en er in begon te rommelen. Thomas trok zijn tuniek uit en bleef half overeind zitten met de gedachte dat ze er dan goed aan kon.

“Nee, ga maar liggen. Dan beweeg je minder als ik je pijn doe.”

“Jij hebt een vreemde manier van je patiënten geruststellen.” Glimlachte hij. Ella glimlachte kort terug alvorens ze met serieuze blik het tijdelijke verband van zijn schouder trok. Ze was opgelucht te zien dat er geen ontsteking was ontstaan en het bloeden nu volledig was gestopt.

Met een klein beetje water en wat kruidenpoeder uit haar buidel maakte ze een kleverige pasta, smeerde deze op de wond en legde een nieuw, steviger verband aan.

Pas op het laatste viel het haar op hoe stil hij was en keek even naar zijn gezicht. Zijn ogen waren gesloten en hij haalde gestaag en diep adem. Hij sliep.

Ze bekeek hem wat nauwkeuriger, nu ze het ongegeneerd kon doen. Hij zat nog in de jongere helft van zijn leven, hij had een lichte stoppelbaard, strakke kaaklijn en donker kort geknipt haar. Eigenlijk was hij best knap.

Haar ogen vervolgden hun weg over zijn lichaam. Tijdens de verzorging was het haar al opgevallen dat hij best gespierde armen had en nu zag ze ook dat de rest van zijn borstkas en buikspieren stevig omlijnd waren wat de innerlijke kracht extra tot uiting deed komen. Haar oog viel heel even op de bult tussen zijn liezen zonder toe te geven dat ze er aan dacht.

Ze mocht dan wel een Kalid zijn, ze had even veel verlangen naar een man als een gewone vrouw en het was alweer enkele maanden geleden. Ze kende echter ook de complicaties die het kon veroorzaken om met haar reisgezel de lakens te delen en dat was de reden waarom ze bij aankomst zo had gestaan op twee aparte bedden. Misschien als ze de epidemie voldoende had bestreden en een gepast persoon kon vinden dat ze nog wat tijd kon vrijmaken om aan haar eigen verlangens toe te geven.

Ze controleerde nog een laatste keer de wond, trok een deel van haar kleding uit en kroop onder de lakens van haar eigen bed.

Het belang van kinderen

In de verte zag ze de hoge stadsmuren, de kleine huisjes daar achter en het gigantische paleis dat er hoog bovenuit stak. Alles zag er grijs en grijs uit. Er hing een zware donkere wolk boven de stad die al het moois dat er ooit was geweest in een grauwe depressieve schaduw liet zien. Vlak onder de wolken cirkelde grote zwarte vogels in het rond, wachtend op hun uitgelezen kans voor een snel maal.

Ella verzette zich op het paard en keek naar de jonge man naast haar. Thomas had een net zo bedrukte uitdrukking op zijn gezicht en zuchtte.

“Ik hoop dat we nog op tijd zijn.” Zei hij zorgelijk. Ella knikte.

Met een korte beweging van haar heupen bracht ze het paard terug in beweging en stuurde in de richting van de stadspoorten.

Naarmate ze dichterbij kwamen voelde ze de kille en ziekmakende lucht om haar heen grijpen. Bij het inademen voelde ze het op haar longen drukken en een duizelingwekkende misselijkheid achterlaten. Ook haar paard begon tegen te strubbelen en probeerde zich terug naar gezondere lucht te manoeuvreren. Ze had moeite het dier op zijn pad te houden, maar slaagde er met forse dwang in.

Gestaag stapte hun paarden onder de stadspoort door. Er was niemand te zien, niemand die nog de wacht hield. Zelfs in de straat daarachter waren geen mensen meer te zien.

Thomas ging nu voorop, hij kende hier de weg en loodste haar door de kleine straten in de richting van het paleis.

Onderweg zocht ze naar tekenen van leven, signalen dat er nog mensen in leven waren, dat sommige misschien immuun waren geweest, of de ziekte hadden overwonnen. Maar ze zag enkel de ratten die snel uit de weg sprongen en de straatkatten die het nog nooit zo goed hadden gehad en bijna dik achter de ratten aan slopen.

“De dieren zijn niet besmet?” Merkte ze op. Thomas keek achterom en schudde zijn hoofd.

“Toen ik vertrok waren er een aantal heel zieke paarden, maar het lijkt er inderdaad op dat de meeste dieren er toch goed doorheen gekomen zijn. Is dat een goed teken?”

“Eigenlijk wel, ja. Als de dieren de ziekte hebben weten te overwinnen zullen er ook wel een paar mensen zijn die het overleven.” Reval knikte, maar keek niet echt hoopvol.

Nu ze verder de stad in kwamen werd hij zich gewaar van een andere geur, een die tussen de huizen was blijven hangen, of misschien had de wind de geur tot nu toe de andere kant op geblazen. Des al niet te min herkende hij hem uit duizenden. Dit was de geur van de dood, van rottend vlees en half vergane kadavers.

Ella rook het ook maar zweeg. Ze was er maar al te bekend mee en het gaf haar een goed idee van de ernst van de situatie. Als zelfs niemand meer goed genoeg was om de doden tot buiten de stadsmuren te brengen was er nog maar weinig hoop over.

Ze sloegen een grote straat in en bleven beide geschokt staan. Voor hen, op een pleintje waar vroeger altijd een bruisende markt had gestaan, lag nu een enorme hoop lijken. Reval week zijn blik af zodra hij door kreeg waar hij naar keek. Hij had voldoende doden gezien in zijn leven en was er absoluut niet bang voor, maar deze waren in hoge staat van ontbinding. Ella daar in tegen scande elke meter af met haar ogen.

“Deze mensen zijn allemaal al meer dan een maand geleden overleden. Er liggen geen verse lijken tussen. En er zijn geen beesten in de buurt, zelfs de aaseters blijven er van af.”

Concludeerde ze. Reval keek verbaasd van de jonge vrouw naast hem naar de gruwelijke berg compenserend vlees. Ze had gelijk, hier waren geen ratten te zien en de aaseters die ze buiten

de stad nog hadden zien rondvliegen waren hier niet geland.

“Wat wil dat zeggen?”

“Deze mensen zijn aan de ziekte overleden. Het zet zich in het vlees en maakt het oneetbaar. Zodra we genoeg mensen hebben moet deze berg als eerste de stad uit. De ziekte zal in de lijken voortleven en nieuwe mensen blijven infecteren. Ze moeten allemaal verbrand worden om zeker te zijn dat elke kiem wordt vernietigd.” Thomas knikte instemmend, maar kon zich nu nog niet voorstellen dat er ooit weer een moment ging komen waarop ze genoeg gezonde mensen zouden hebben om deze klus te klaren.

“Voor ik vertrok was er een diepe put aan de andere kant van de stad gegraven waar we de eerste doden in hebben verbrand. Ik zal inspecteren of hij nog bruikbaar is.”

Daarna reden ze verder door de straten, nog altijd op weg naar het paleis. Ella had onderweg uitgelegd dat ze eerst de Koning en de Kroonprins zou helpen. De rest van de bevolking zou ze in een vaste volgorde een voor een behandelen tot er voldoende mensen waren genezen om als stad weer te kunnen functioneren. Dan zou ze terug vertrekken en de rest van de bevolking zelfstandig laten genezen. Ze was er alleen om te zorgen dat de stad niet zou uitsterven en het risico op verspreiding in de rest van het land zou worden voorkomen.

“Thomas stop!” Riep Ella ineens en sprong van haar paard. Thomas keek verbaasd achterom en zag haar een van de huizen aan de rechterkant van de straat in rennen. Zo snel hij kon rende hij haar achterna, maar bleef in de ingang van de deur staan.

“Kom me helpen.” Hoorde hij haar van binnen in het donkere huis naar hem roepen. Met enige tegenzin zette hij zijn eerste stap naar binnen en zag haar gehurkt op de grond zitten.

Naast haar zat een klein jongetje dat angstig ineens was gedoken in een hoek van de kamer.

“Ben je ziek geweest?” Vroeg Ella aan het jongetje terwijl ze haar vingers op zijn pols legde en met haar hand aan zijn voorhoofd voelde.

Het jongetje knikte en keek een beetje angstig naar de grote man die achter haar in zijn huis was verschenen.

“Maak je geen zorgen, hij doet je niets. Waar zijn je ouders?” Het jongetje keek haar een beetje beteuterd aan en trok zijn schouders op.

“Wanneer heb je voor het laatst gegeten? Heb je honger?” Het jongetje trok opnieuw zijn schouders op, maar keek wel geïnteresseerd naar haar handen toen deze een klein stukje brood uit een pakketje in haar tas haalde.

“Ella zou je dat wel doen? Moeten we hier wel zijn? Ik bedoel, we kunnen later terugkomen om hem te genezen. Je zei zelf dat je iedereen in een vaste volgorde helpt om de stad weer functionerend te krijgen.” Protesteerde Thomas, maar Ella negeerde hem en gaf het jongetje een stukje van het brood.

“Doe maar rustig, je weet dat ik niet ziek kan worden en hij heeft hulp nodig. Als zijn ouders er niet meer zijn moeten we hem helpen, hij is de generatie van morgen die de stad nieuw leven moet geven. Als je de kinderen vergeet sterft de stad alsnog en kinderen zijn de eerste slachtoffers die zullen sterven als niets meer functioneert. Zij kunnen nog niet voor zichzelf zorgen en volwassenen zullen altijd eerst aan zichzelf denken.” Thomas zuchtte, hij kende haar ondertussen goed genoeg om te weten dat hij haar niet van gedachte kon doen veranderen.

“En trouwens, hij is al ziek geweest en vormt dus geen gevaar meer.” Sloot Ella af, gaf de jongen een hand en nam hem mee naar buiten waar ze hem voor haar op het paard zetten. Thomas had er nog niet alle vertrouwen in, maar besloot er ook niets meer van te zeggen en stapte terug op zijn eigen paard om zijn weg te vervolgen.

Toen ze eindelijk bij het paleis aan kwamen leidde Thomas hen naar de stallen waar ze hun

paarden vast bonden en via een zij ingang naar binnen gingen. In het paleis was het al net zo stil en levenloos als in de stad. Ze kwamen geen soldaten tegen, geen dienstmeisjes en zelfs geen lakeien.

Thomas leidde hen door de vele gangen, via de troonzaal naar de privé vertrekken van de koning en de koningin. Daar aangekomen overhandigde Ella het jongetje, dat ze onderweg had gedragen.

Ze stapte in de richting van het bed terwijl ze probeerde te onderscheiden of de lichamen die zich erin bevonden nog in leven waren of niet.

Toen ze aan de bedrand aankwam deed de man zijn ogen open en stak zwakjes zijn hand naar haar uit. Ze greep hem vast en glimlachte geruststellend.

“Je bent er?” Fluisterde hij met pijnlijke stem. Ze knikte. Hij zuchtte opgelucht en sloot weer zijn ogen. Ella stroopte ondertussen haar mouwen op.

“Thomas, ik heb je geloof ik nog niet verteld hoe dit hele proces in zijn werk gaat.” Thomas zette het jongetje op de grond en kwam geïnteresseerd dichterbij.

“Ik weet dat jij denkt dat je taak er nu op zit, maar ik ben bang dat ik je nu harder nodig heb dan de dagen hiervoor. Ik zal het lichaam van de koning kracht geven om te kunnen genezen, maar daarvoor moet ik een deel van mijn eigen kracht afgeven. Dat betekent dat als ik klaar ben ik ben verzwakt en een paar uur moet rusten. Ik heb jou nodig om me naar een veilige plek te brengen en me te beschermen.” Thomas keek haar nog een beetje verdwaasd aan, maar knikte nadrukkelijk.

Daarop draaide Ella zich terug in de richting van haar patiënt, legde een hand op zijn hoofd en de andere op zijn hart, ze sloot haar ogen en keerde haar volledige aandacht naar binnen.

Als jong meisje had haar moeder haar geleerd hoe ze mensen, gewone mensen, kon helpen een ernstige ziekte te overkomen. Ze had geleerd hoe ze haar eigen energie en de genezende kracht die zich in haar lichaam schuilhield door het lichaam van een ander kon laten stromen. Hoe ze haar weg kon vinden in de wereld van de geesten, op zoek naar de genezing die nodig was. Het had haar veel tijd en moeite gekost voor ze het echt kon en het leerproces had zelfs een paar keer bijna haar eigen leven gekost. Nu had ze er, net als haar moeder en haar grootmoeder, haar beroep van gemaakt om mensen te helpen. Meestal hielp ze individuen van hoge afkomst, soms families of gezinnen die allemaal leedde aan dezelfde ziekte en heel af en toe werd ze zoals nu opgeroepen om een epidemie de kop in te drukken. Door al deze ervaring en de vele lessen die ze van haar moeder had gehad was ze een expert geworden en van over de hele wereld kwamen mensen naar haar op zoek in de hoop dat ze hen kon helpen.

Thomas had eerst afwachtend naast het bed gestaan, maar na enkele minuten waarin Ella zich niet had bewogen was hij toch maar in een stoel in een hoek van de kamer gaan zitten. Waar het jongetje was gebleven dat ze had meegebracht wist hij niet en dat maakte hem ook niet echt iets uit. Het kereltje zal waarschijnlijk op onderzoek zijn uitgegaan en misschien zelfs al wel weer terug naar huis.

Hij begon net een beetje weg te dutten in de zetel, moe van de lange reis, toen Ella diep adem haalde en haar handen van het lichaam van de Koning liet glijden.

Thomas sprong direct op uit zijn stoel en snelde naar haar toe.

“Is het gelukt?” Vroeg hij nog in zijn haast en enthousiasme, maar toen hij bij haar aankwam moest hij snel zijn om haar op te vangen voor ze van het bed gleed.

Hij tilde haar zonder moeite op en bekeek haar zorgelijk. Ze glimlacht dankbaar en legde haar hoofd op zijn schouder. Nu pas begreep hij waarom ze hem zo nadrukkelijk had gevraagd voor haar te zorgen. Ze was werkelijk uitgeput, het was alsof de Koning haar volledig had leeggezogen. Zo voorzichtig als hij kon droeg hij haar naar een nabij gelegen kamer en legde haar daar, bij gebrek aan een bed, op een bank te slapen.

In de uren die volgde liep hij over en weer tussen de Koning en Ella, niet in staat ook maar een van de twee met een gerust hart achter te laten.

Het was Ella die als eerste weer een teken van leven gaf en zich rechtop op de bank hees. Ze rekte zich nog eens goed uit en stond op alsof ze gewoon een alledaags middagdutje had gedaan.

“Heb je al iets gegeten?” Vroeg ze toen ze Thomas in de deuropening van de kamer zag staan. Hij was juist terug op weg naar de Koning geweest toen hij haar had horen bewegen.

“Kom we gaan eerst iets eten, want ik heb honger.” Zei ze stellig zonder op zijn antwoord te wachten.

“En de Koning dan?” Vroeg Thomas die nog met zijn baas in zat.

“Die gaat de komende uren nog niet wakker worden. Zoals ik eerder al zei, ik heb hem de kracht gegeven de ziekte te overwinnen, ik heb hem niet genezen. Dat moet hij zelf doen en dat kost tijd.”

Niet lang daarna zaten ze tegenover elkaar in de keuken met beide een vol bord eten voor hun neus.

“Gaaf het altijd zo?” Vroeg Thomas terwijl hij nog op een stuk brood kauwde. Ella knikte. “Meestal wel, zeker bij dit soort ernstige ziektes. Een mensens lichaam is iets heel sterks, maar is eigenlijk ook heel traag. Het heeft veel tijd nodig om te genezen.”

“En bij jou?” Vroeg hij de eigenlijke vraag waar hij op doelde. Ella glimlachte. In zijn stem kon ze horen dat hij zich zorgen maakte en was hem alleen daar al dankbaar voor. In haar beroep was er al zoveel angst en zorg voor de zieke dat er voor haar meestal maar weinig over bleef.

“Ja, vooral ook bij ernstige ziektes. Soms kom ik er beter vanaf, maar dat is eigenlijk alleen als de ziekte nog geen echt doorbraak heeft gehad en daar ben ik meestal te laat voor. Dan moet ik al bijna per ongeluk, toevallig op de juiste plaats aanwezig zijn. Dat is ook de reden waarom ik jaren lang een vaste reispartner heb gehad. Hij stond in voor mijn verzorging omdat ik dat op dat moment niet meer kan.”

“Waarom heb je er nu geen meer? Waar is hij naar toe?” Vroeg Thomas, maar Ella schudde haar hoofd en wuifde zijn vraag weg.

“Waar is Koza trouwens? Ik wed dat hij ook hongerig is.”

“Geen idee, ik heb hem niet meer gezien nadat jij de Koning hebt geholpen. Ik denk dat hij op onderzoek is uitgegaan.”

“Laten we hem dan gaan zoeken, ik wil hem een paar vragen stellen.” Thomas knikte, nam het laatste stuk brood van zijn bord mee in de hand en samen met Ella doorzochten ze het Kasteel.

In de dagen die volgde hielp Ella 2 a 3 mensen per dag. Als eerste waren de Koning en de Kroonprins aan de beurt, daarna liet ze Thomas, met behulp van Koza, op zoek gaan naar overlevende en vervolgens naar de mensen die de essentiële beroepen uitvoerde. De bakker, de boeren, de vissers, de dokters en verpleegsters en ga zo maar door. Een voor een sleepte Thomas en Koza de zieken het paleis binnen en kregen ze nieuwe opdrachten om nieuwe mensen te gaan zoeken. Zo gingen ze alle lagen van de bevolking af. Maar wat Ella elke keer dat ze weer vertrokken bleef herhalen en vooral Thomas op het hart drukte was dat hij de kinderen niet mocht vergeten. Samen met Koza brachten ze dan ook elk kind dat ze tegen kwamen mee naar het paleis, ziek of niet ziek, ze gingen allemaal mee.

“Mijn werk zit er bijna op, Sire.” Begon Ella terwijl ze naast de Koning ging lopen. Hij had haar uitgenodigd voor een wandeling in de paleistuin. “Ik denk dat ik nog ongeveer een week

nodig heb om de laatste paar mensen te helpen.”

“Weet dat je hier zo lang mag blijven als je wilt. Ik begreep van Thomas dat je nog geen nieuwe oproep binnen hebt.”

“Dat klopt, maar ik denk toch dat ik niet te lang zal blijven. Ik ben hier te onbereikbaar. De ziekte zit nog in de stad en er zullen nog lange tijd mensen zijn die hem niet durven te betreden. Ik zal me naar een dorpje niet ver van hier begeven waar ik weet dat iedereen me kan vinden.”

“Reis je alleen? Thomas vertelde me dat je een partner had.” Vroeg de Koning na enige stilte. Hij was al enkele weken aan het tobben over hoe hij de vrouw het best kon betalen voor haar verdiensten en herinnerde een gesprek dat hij nog niet al te lang geleden had gehad. Ella knikte.

“Ik heb tot enkele jaren geleden een reisgezel gehad, maar hij is helaas ergens moeten achter blijven. Hij was te oud geworden.” Vertelde ze. Ze had nog niemand verteld van haar vorige partner en sprak er liever niet over, maar dacht dat de Koning recht had op meer details.

“Dan was hij geen Kalid.” Concludeerde de Koning verbaasd.

“Dat klopt. Ik heb hem als klein kind mee genomen nadat zijn hele familie aan een ernstige ziekte was gestorven.” Ze haalde even kort adem en dwong de opkomende tranen terug. “Hij heeft gezworen altijd voor me te zorgen en heeft dat gedaan tot hij zelf niet meer verder kon.” De Koning zweeg enkele momenten respectvol.

“Kan ik misschien iemand aan jou toe verwijzen, een nieuwe reisgezel. Ik weet dat hij nooit je vorige partner zou kunnen evenaren, maar het baart me zorgen te bedenken dat je helemaal alleen moet reizen. Er schuilt overal gevaar, je hebt iemand nodig om je te beschermen.”

“Ik dank je daar voor, maar ik moet hem ook blind kunnen vertrouwen en dat is niet iets dat je op een dag doet. Daarnaast zijn er maar weinig mensen bereid voor de rest van hun leven een of andere vrouw te volgen.”

“Je moet jezelf niet ten onder doen. Je bent niet een of andere vrouw je bent de witte Kalid en het zou voor veel mannen een hele eer zijn. Maar ik dacht eigenlijk niet zomaar aan een man, maar aan iemand specifiek.” Ella keek hem verbaasd aan. “Thomas heeft gezworen mij te beschermen, maar nu mijn zoon rijp is voor de troon heb ik die bescherming eigenlijk niet echt meer nodig. En ik heb zo'n vermoeden dat je hem wel voldoende vertrouwd.”

“U heeft gelijk, ik vertrouw hem zeker, maar ik betwijfel of hij met me mee zou willen. Als u hem over enkele jaren niet meer nodig heeft zal hij waarschijnlijk liever hier in het paleis van zijn oude welverdiende pensioen willen genieten.” De Koning lachte ineens hardop en Ella vroeg zich af wat ze had gezegd dat er zo grappig was.

“Mijn achter achter kleinkinderen zullen me dankbaar zijn als hij hier nog tot zijn dood moet blijven zitten.” Lachte hij sarcastisch.

“Hoe bedoelt u?” Vroeg Ella die het niet goed snapte.

“Hij is een Kalid, wist je dat niet?” Vertelde de Koning, nu weer serieus.

“Een Kalid!?” Herhaalde ze. “Dat heeft hij me nooit verteld, hij heeft...” Haar gedachten gingen terug naar de eerste weken dat ze elkaar leerde kennen. De wolven waar hij mee gevochten had, de wond die niet was ontstoken zoals hij al had voorspeld, zijn werk in de stad tussen alle zieken en doden zonder ooit zelf ziek te zijn geworden. Ineens vielen alle stukjes op hun plaats.

Thomas was samen met Koza en een paar andere kinderen in een hoek van de troonzaal een spelletje aan het spelen toen Ella woest met de deuren sloeg en op hem af kwam gestormd. Verbaasd kwam hij overeind. Het was maar wat duidelijk dat ze kwaad was.

“Waarom heb je me nooit verteld dat je een Kalid bent!” Schreeuwde ze toen ze nog maar halverwege de grote zaal was. Thomas begreep direct dat dit wel eens een hevige discussie kon worden en gebaarde de kinderen dat ze hen even alleen moesten laten. Die maakte zich

zonder protest zo snel als ze konden uit de voeten.

“Waarom, waarom heb je het me nooit verteld!” Herhaald ze terwijl ze woedend voor hem bleef staan.

“Je hebt er nooit naar gevraagd.” Antwoorde hij rustig.

“O en omdat ik er niet naar vraag vertel jij maar lekker niets. Natuurlijk vraag ik er niet naar, ik had geen reden om dat wel te doen.”

“Ik heb het je willen vertellen, maar ik dacht uiteindelijk niet dat het echt van belang zou zijn.”

“Natuurlijk wel, ik had je voor hele andere dingen kunnen inzetten. Ik had me niet steeds zorgen hoeven maken dat jij ook ziek zou worden. Als ik het had geweten had ik je kunnen gebruiken...”

“Dan had je me kunnen gebruiken!” Nu was het Thomas zijn beurt om boos te worden. “En wat denk je dat je de afgelopen maanden gedaan hebt. Ik heb alles gedaan wat je vroeg, ben overal naar toe gegaan. Elke keer dat jij iemand had geholpen heb ik je opgevangen en verzorgd. En jij denkt dat je me nog niet gebruikt hebt! Wat kun je nog meer van me verwachten! Wat had ik nog meer kunnen doen! Ik heb mijn leven op het spel gezet voor jou ik heb je alles gegeven zonder daar ooit iets voor terug te krijgen.”

“Jij hebt je leven op het spel gezet! Wat denk je dat ik doe elke keer als ik iemand uit jouw stad help. En denk je dat ik daar ooit iets voor terug krijg. Mooi niet. Iedereen is alleen maar bezig met zichzelf of de mensen waar ze van houden, er wordt zelfs nog eerder naar de kinderen gekeken dan naar mij.”

“Alle geesten Ella, denk je nu echt dat ik dat allemaal gedaan heb voor mensen uit deze stad, of voor de Koning wat dat betreft. Snap je dan niet dat...” Hij stopte en keek naar haar. Er stroomde tranen over haar wangen en hij begreep ineens dat dit hele gedoe er helemaal niet over ging dat hij haar nooit verteld had wie hij was. Dit ging over haar eenzaamheid. Al die tijd had ze gedacht alleen te zijn. Ze had enkel op hem geleund omdat ze niet anders kon, maar nu bleek dat hij net als haar was, dat ze helemaal niet eenzaam had hoeven zijn. De realisatie drong diep door en bracht een enorm schuldgevoel met zich mee. Hij had haar meer laten leiden dan nodig was.

“Het spijt me, je hebt gelijk. Ik had het moeten vertellen.” Zuchtte hij hoofdschuddend.

“Dank je.” Reageerde Ella na enige tijd, terwijl ze haar tranen wegveegde. “En ook voor alles wat je voor me gedaan hebt.”

“Dat klinkt alsof je afscheid neemt.”

“Nee, nog niet. Maar het zal ook niet meer heel lang duren. Mijn werk hier zit er bijna op.”

“Waar ga je naar toe?”

“Voorlopig naar een naburig dorp. Ik heb nog geen nieuwe oproepen gehad.”

“Zou je me willen toestaan je daar heen te brengen?” Hij vervormde het als een vraag, maar ze kreeg de indruk dat ze niet mocht weigeren. “Ik zie je niet graag alleen reizen, zonder iemand die je beschermt.”

“Dat zou ik fijn vinden, dank je.”

Diepgaande Beloften

“Klaar om te gaan?” Vroeg Thomas vanaf zijn paard toen Ella met een paar laatste spullen kwam aanzetten.

“Ja, ik denk dat ik nu alles wel heb.” Antwoordde ze, bond de bundels op het paard en steeg op.

“Wacht!” Klonk het ineens. Ze keken beide verbaasd om. Met grote stappen kwam de Koning op hen af gelopen. Ella keek fronsend naar Thomas, ze hadden eerder die dag al afscheid genomen omdat hij nog enkele belangrijke zaken had te regelen nu zijn stad weer enigszins functioneerde.

“Thomas, ik heb nog iets voor je.” Sprak hij en gebaarde dat hij moest komen. Verbaasd maar gehoorzaam sprong hij van zijn paard en kwam naast de Koning staan.

“Ik heb het hele paleis op zijn kop moeten zetten om hem terug te vinden, maar hier is hij.” Begon de Koning triomfantelijk en toverde een klein amulet uit zijn mouw.

“Mijn amulet.” Reageerde Thomas verbaasd. “Maar...”

“Ik geef hem officieel aan je terug. Het wordt tijd dat je iemand anders gaat beschermen, iemand die het harder nodig heeft dan ik.” Vervolgde de Koning en wierp een korte blik op Ella. Thomas keek ook even achterom, maar schudde dan zijn hoofd.

“Ik heb gezworen u te beschermen tot uw dood.” Zei hij en duwde de hand met het amulet terug. Daarop greep de koning zijn hand vast en drukte het juweel er ruw in.

“Luister Thomas, ik wil je hier niet meer terug zien. Niet zonder Ella in ieder geval. Ik ben oud aan het worden en het wordt tijd dat mijn zoon mijn plaats gaat innemen. Ik heb geen bescherming meer nodig, maar zij wel. En meer, ze heeft iemand nodig die om haar geeft en ik ben er van overtuigd dat jij die persoon bent.”

“Maar Sire...” De Koning legde hem het zwijgen op.

“Het interesseert me niet, je bent ontslagen. Mogen de geesten je snel een nieuwe baan toewijzen.” Thomas bleef even perplex staan. Zijn hersenen hadden tijd nodig alles te verwerken. Uiteindelijk knikte hij traag en stak het amulet, dat zijn trouw aan de Koning had gesymboliseerd, in zijn zak.

Ella keek vanop een afstand toe. Ze kon zien dat ze iets bespraken waarvan ze beide niet wilde dat zij het zou horen, maar ze kreeg door hun sluikse blikken haar kant op ook het gevoel dat het gedeeltelijk over haar ging. Ze besloot Thomas er later naar te vragen, ze hadden immers nog een lange reis te gaan en tijd genoeg om met elkaar door te brengen.

De eerste uren van hun reis was Thomas ongewoon stil en Ella zag hem regelmatig naar iets in zijn borstzak voelen. Ze wist dat het te maken had met zijn gesprek met de Koning die ochtend, maar durfde er nog niet direct naar te vragen. Het was duidelijk dat het gevoel voor hem lag.

“Denk je dat we het dorp gaan halen vandaan?” Vroeg ze in een poging toch iets van een gesprek op gang te brengen. Thomas ontwaakte bijna uit een trans.

“Ehm...Nee, we zijn te laat vertrokken denk ik. Maar morgen tegen de middag zullen we er zeker wel zijn. Een beetje afhankelijk van hoe vroeg we opstaan natuurlijk.”

“Dus een nacht in de tenten.” Rilde Ella al bijna bij de gedachte. Ze had het niet zo op overnachtingen in open gebied. “Ik ben al mijn hele leven op reis en toch raak ik er maar niet aan gewend. Ik voel me altijd zo kwetsbaar.”

“Maak je geen zorgen, we zullen later vandaag een bos passeren waar ik nog een oude vriend in weet wonen. Als we het vriendelijk vragen denk ik dat we wel een nachtje bij hun kunnen blijven.”

“Thomas! Grote Berg dat is lang geleden.” Een fel gespierde jonge man omarmde hem

vriendschappelijk.

“Galied. Het is inderdaad lang geleden, maar je bent nog niets veranderd.” Groette Thomas de man terug.

“En je hebt een vrouw voor me meegebracht, wat attent van je.” Vervolgde Galied toen ook Ella van haar paard was gekomen.

“Ik ben bang dat ik je daar zal moeten teleurstellen.” Reageerde Thomas en ging tussen Galied en Ella in staan om hen officieel aan elkaar te kunnen voorstellen. Ella nam echter zelf het heft in handen voor hij kon beginnen.

“Spijtig voor u ben ik niet iemand om weg te geven en al zeker niet om vast te houden.”

“Het is een pittige tante.” Glimlachte Galied meer naar Thomas dan naar Ella. “Dit is toch niet de vrouw die jou getemd heeft.” Thomas schudde zijn hoofd. “Het zou anders wel een goeie zijn, dat zie ik zo al.”

Ella keek toe terwijl de mannen elkaar plagerijen toe speelde en luisterde naar hun onderliggende woorden. Ze begreep al snel dat dit niet zomaar vrienden waren. Ze kende elkaar goed, zelfs na elkaar zo lang niet gezien te hebben.

“Ach ja dat doet me denken. Harima zal blij zijn je nog eens te zien.” Ging Galied over op een ander onderwerp terwijl ze verder het bos in wandelde.

“Harma!? Leeft zij nog?” Vroeg hij verbaasd en Galied knikte bijna trots.

“Haar lichaam wil niet altijd meer, maar haar geest is sterk en helder tot op de dag van vandaag.”

Galied leidde hen rond in een klein dorpje dat volledig bestond uit boomhutten. Tussen de bomen door waren loopbruggen gespannen en hier en daar hingen slingertouwen voor de gene die een sneller transport aan durfde. Enkel de grote vuurplaats in het midden van het dorp was op de grond gevestigd. Hij was in een diepe kuil uit gegraven zodat het licht van het vuur niet van tussen de bomen door te zien was en de omwalling was met grote boomstammen verstevigd. Boomstammen die ook meteen als zitplaats diende voor de omstanders.

Thomas en Ella kregen een klein hutje in een van de bomen toegewezen waar ze naar Galied zijn zeggen zo lang gebruik van mochten maken als ze wilde.

Ella besloot eerst haar gerief uit te stallen voor de komende avond terwijl Thomas met Galied het dorp verder verkende en oude, hele oude, bekende bezocht.

Het was al donker toen Thomas terugkeerde in het kleine hutje. Hij had een fakkel mee genomen en stak deze bij binnenkomst in een speciale houder. De fakkel hing nu uit de weg en buiten brandgevaar. Vlak naast de houder hing ook een emmer met water die diende om een eventuele brand zo snel mogelijk te kunnen doven.

“Ella?” Vroeg hij toen hij zich had omgedraaid en haar op een van de bedden zag liggen. Ze reageerde niet en hij nam aan dat ze sliep. Voorzichtig liep hij naar haar toe en ging op de rand van haar bed zitten. Hij wilde een hand op haar schouder leggen om haar rustig wakker te schudden toen hij zich bedacht. Ze was mooi zoals ze daar nu vredig lag te slapen.

“Ik heb geen bescherming meer nodig, maar zij wel. En meer, ze heeft iemand nodig die om haar geeft en ik ben er van overtuigd dat jij die persoon bent.”

De woorden van de Koning galmde voor de zoveelste keer door zijn hoofd. Hij had hem ontslagen, maar tegelijkertijd had hij hem ook een nieuwe opdracht gegeven. *“ik wil je hier niet meer terug zien. Niet zonder Ella in ieder geval.”* Thomas was niet blind voor zijn gevoelens en ondanks dat hij niet graag op zijn belofte naar de Koning was terug gekomen was er een groot deel van zijn hart dat maar wat graag achter deze vrouw aan zou gaan. Maar dat maakte nog niet dat zij hem ook zou toestaan. Hij zuchtte, schudde zijn hoofd en plaatste zijn hand op haar schouder.

“Ella. Ella, wakker worden. Ze hebben eten voor ons gemaakt.” Zei hij zacht terwijl ze in haar

ogen begon te wrijven en zich uitrekte.

“O, ja. Ik kom. Ga maar vast, ik wil me nog even fatsoeneren.”

“Ik zal buiten wel op je wachten.” Ze knikte en terwijl hij het hutje uit stapte stond zij op van het bed.

Dankzij Thomas en Ella hun komst en het enthousiasme van Galied liep de avondmaaltijd uit en veranderde als vanzelf in een soort feest. Verschillende mensen haalde hun muziekinstrumenten boven, andere regelde zakken wijn en er werd rondom het vuur plaats gemaakt om te dansen.

“Nooit gedacht dat ik dat nog in mijn leven mocht mee maken.” Kraakte een oude vrouwenstem. Thomas keek verbaasd op en hielp de oude vrouw naast hem plaats nemen.

“Wat?”

“Dat jij nog eens verliefd zou worden. Ik dacht vroeger altijd dat je immuun was voor dat soort gevoelens.” Thomas glimlachte blozend.

“Immuun niet, maar als je er een pilletje tegen hebt zou ik die maar wat graag aannemen.” Harima keek verbaasd naar hem op.

“Waarom zou je dat willen doen. Ben je bang dat je het niet meer kan?” Hij glimlachte opnieuw, maar schudde zijn hoofd.

“Je kiest de mensen waar je verliefd op wordt niet en helaas betekent dat dat het niet altijd wederzijds is.”

“Hoe bedoel je? Denk je dat ze jou niet leuk vind?” Deze keer knikte hij.

“Ze heeft nog nooit laten blijken dat ze meer wilde dan mijn bescherming.” Geërgerd sloeg Harima de jonge man naast haar op zijn achterhoofd.

“Hé!” Riep Thomas en greep naar de nu pijnlijke plek.

“Jullie worden er niet echt slimmer op met de jaren, of wel.” Ze keek hem boos aan. “Heb je haar al gezegd hoe je je voelt?” Hij schudde schuld bewust zijn hoofd. “Nou dan, hoe kun je dan verwachtte dat zij dat wel doet. Een van jullie moet als eerste springen.”

“En wat als zij niet mee springt?”

“Dan val je te pletter, krabbel je overeind en ga je op zoek naar de volgende vrouw die de sprong waard is, net als ieder ander. Dat jij maar eens in de 200 jaar verliefd wordt kan ik ook niets aan doen, maar als je dan ook niet de sprong waagt dan ben je wel echt verloren.”

“Ik zou toch graag weten of ik kans maak. Voor niets te pletter vallen klinkt niet echt aantrekkelijk.” Protesteerde hij nog halfslachtig, hoewel hij al wist dat ze gelijk had.

“Nou bij deze, je maakt kans. Kijk maar.” Ze knikte bijna onzichtbaar in Ella haar richting. Bijna op commando keek Ella op van de groep vrouwen waar ze mee in gesprek was geraakt en vond zijn blik in de menigte. Ze glimlachte en stak kort haar hand op als groet. Thomas glimlachte terug en knikte.

“Of denk je dat ze dat bij elke willekeurige man doet?” Vroeg Harima sarcastisch. Thomas schudde zijn hoofd, maar herinnerde zich ook een ander kampvuur vele jaren geleden.

“Het spijt me dat ik nooit op jou gevoelens ben in gegaan.” Harima zuchtte duidelijk geïrriteerd.

“Je denkt toch niet dat ik daar nu nog mee zit. Ik denk dat in die tijd elk jong meisje in het dorp wel een oogje op jou had. Misschien zelfs wel meer op je reputatie tussen de lakens dan op jou als persoon. Dat niet alleen je bent Kalid dat heeft sowieso wel iets magisch, zelfs nu nog.” Knipoogde de oude vrouw. Thomas glimlachte blozend en omarmde haar vriendschappelijk. Ze was in al die jaren dat hij haar niet had gezien geen spat veranderd en hij mocht haar graag.

Thomas zat rechtop in bed, zijn rug leunde tegen een van de muren van de hut. Het was nog vroeg toch was hij al even wakker, maar wilde Ella niet storen en om uit zijn bed te komen

moest hij over haar heen klimmen.

Toen hij Ella de vorige avond naar hun eigen hutje had begeleid en ze uitgeput op het bed was gaan liggen had hij zich op de grond geïnstalleerd. De nacht was echter koud, zo hoog in de bomen. Na enkele minuten was ze gefrustreerd van het bed opgestaan en had de hele hut afgezocht naar extra dekens om uiteindelijk zonder succes weer onder dezelfde dunne lakentjes te kruipen. Misschien was het de wijn geweest, maar Thomas had niet gedacht dat hij echt toestemming moest vragen. Hij raapte zijn spullen van de grond, gooide die achter haar op het bed en kroop tegen haar aan. Hij lette er op dat er een lakentje tussen hen in bleef liggen. Dit zou direct lichamelijk contact voorkomen, maar de warmte wel doorgeven. Ella had zwijgend toegekeken en zich zonder klagen in zijn warmte genesteld.

Hij had terug gedacht aan de eerste avond dat ze samen in een kamer sliepen, in de herberg onderweg naar de hoofdstad. Toen had ze zo veel mogelijk afstand tussen hun willen bewaren, nu accepteerde ze zijn nabijheid. Het had hem een hoopvol gevoel gegeven en zijn dromen rustig gemaakt.

Om de tijd te doden had hij besloten zich bezig te houden met een klein houten beeldje dat hij aan het uitsnijden was. Hij was er niet erg goed in en deed het niet vaak genoeg om er echt beter in te worden, maar dat maakte hem niet echt uit. Het was alleen om de tijd sneller voorbij te laten gaan.

Voordat hij voor de Koning werkte en zelf nog veel over de wereld reisde had hij regelmatig momenten gehad dat er niet echt iets te doen was. Hij had gedurende de jaren veel soortgelijke hobby's gehad, maar het uitsnijden van beeldjes was hem het meest bevallen en dat was hij blijven doen. Zelfs in het paleis was hij af en toe terug aan een houten blokje begonnen, maar daar was uiteindelijk veel te veel afleiding geweest en hij had er nooit een afgemaakt.

Afgeleid door de bewegingen van Ella keek hij even naar haar opzij. Ze had zich in haar slaap omgedraaid waardoor de dekens gedeeltelijk van haar afgleden. Er lag enkel nog een dun flapje schuin over haar bovenbeen en ze hield nog een deel voor zich vast tussen haar armen, maar haar lichaam was verder onbedekt.

Onbewust liet Thomas het beeldje en het mes lager zakken en ging iets verliggen zodat hij haar beter kon zien.

Ze droeg een dunne, zachte tuniek die normaal gezien tot halverwege haar bovenbenen kwam, maar nu door het draaien tot boven haar heupen was opgerold. Hij kon de bovenrand van haar onderbroek nog net zien, de rest zat nog verstopt onder het laken. Naar boven toe was de zachte huid van haar zij blootgelegd en dat was waar Thomas zijn aandacht op gevestigd bleef.

Vroeger, heel lang geleden, toen hij zelfs voor een Kalid nog redelijk jong was geweest was hij een vrouw tegen gekomen die hem had geleerd hoe hij andere vrouwen tussen de lakens moest verwennen. Ze werd betaald om mannen te leren hoe ze een vrouw het beste konden verleiden en het meest konden laten genieten tussen de lakens. Normaal gezien ging ze maar enkele maanden met dezelfde man om, maar ze had Thomas erg gemogen, ondanks dat hij bijna 300 jaar jonger was geweest als haar. Ze hadden uiteindelijk een jaar samen gereisd. Ze had hem nooit exclusiviteit gegeven, maar ze had er vaak voor gekozen toch met hem het bed te delen in plaats van een potentiële klant. Het was een ervaring die hij zelfs nu, bijna 500jaar later nog koesterde en het was die ervaring die nu maakte dat hij zich enorm moest inhouden. In gedachte gleed hij met zijn vingers over de gevoelige huid. Hij had te veel respect voor Ella om haar zo plotseling en ongepast aan te raken, ook al wist hij precies hoe hij haar kon overhalen hem te laten doen. In zijn fantasie streelde hij over haar lichaam, kustte de gevoelige plekken die hij in werkelijkheid kon zien en meer...zo veel meer.

Bijna alsof ze hem wilde uitdagen kreunde ze in haar slaap en draaide zich half op haar rug.

Hierdoor gleed haar tuniek kriebelend over haar buik, ze krabde onbewust de jeukende huid en wreef de zachte stof hierdoor nog iets hoger.

Thomas hield het bijna niet meer. Zijn lid klopte stijf en gespannen in zijn boxer, schreeuwend om bevrijding terwijl hij zijn handen strak om het beeldje en het mes geklemd hield. Bang dat hij de controle zou verliezen als hij ze los zou laten.

Grote moeder, wat was het lang geleden. Vanavond op het feest had hij meerdere uitnodigingen gekregen, maar hij had ze allemaal laten gaan. En zelfs de laatste weken in het paleis had hij de vrouwen een voor een afgewezen. Hij had het te druk gehad en andere dingen aan zijn hoofd, althans dat had hij zichzelf tot nu toe voor gehouden. Maar na zijn gesprek met Harima begreep hij maar al te goed dat er nog maar een vrouw was die hij wilde en die lag nu, onschuldig maar half bloot, naast hem te slapen.

Zo stil hij kon draaide hij zijn rug naar haar toe en ontladde zich. Hij had gelukkig niet veel nodig, kreeg zijn lichaam terug onder controle en draaide zich weer terug. Ella had zich niet bewogen, maar hij kon wel zien dat ze kippenvel had gekregen. Nu weer rustig greep hij zo voorzichtig mogelijk de rand van haar laken en trok deze langzaam verder over haar heen tot ze weer grotendeels bedekt was. Daarna vond hij het houten beeldje terug en vervolgde zijn hobby.

Oude Bekende

“Blijf je hier nog een nacht slapen of ga je meteen weer terug?” Vroeg Ella terwijl ze naast elkaar het dorp binnen reden. 032177265

“Ik wil sowieso nog een nacht blijven, daarna zie ik wel. Ik heb geen haast om terug te gaan.”

“Misschien kunnen we dan vanavond nog een laatste keer samen eten.” Stelde ze voor. Ze had lang van te voren al geweten dat dit moment zou komen, maar er niet aan willen denken. Nu het echter zo dichtbij was kon ze er niet meer omheen. Het enige dat ze nu kon doen was hopen dat hij zo lang mogelijk zou blijven en er niet al te snel een nieuwe oproep voor haar zou binnen komen.

“Hoe weet je eigenlijk dat mensen je hier zullen vinden? Het is niet alsof het zo duidelijk is wie je bent, maar je kan er toch ook moeilijk mee te koop gaan lopen?” Vroeg Thomas terwijl hij van zijn paard kwam en deze voor de plaatselijke herberg aan een daarvoor bestemde paal vast bond. Ella glimlachte en sprong ook van haar paard.

“Hoe heb jij me gevonden?”

“Ehm, ik heb vooral in de herbergen naar je gevraagd. Herbergiers lijken altijd van dat soort dingen op de hoogte te zijn. Maar je gaat mij niet vertellen dat je straks aan de herbergier gaat vertellen wie je bent en dat hij eventueel iemand er op uit moet sturen om te gaan rondbazuinen dat je hier zit.”

“Dat zou nogal wat zijn ja, maar inderdaad. Nee ik ga hem niet vertellen wie ik ben, maar ik zal je eens wat laten zien.” Lachte ze en passeerde hem door de deur van de herberg naar binnen.

“Goede middag.” Reageerde de herbergier zodra ze zich aan de toeg zetten. “Waar kan ik u mee van dienst zijn?”

“Twee eenpersoonskamers, alstublieft.” Vroeg Ella. De man rommelde wat in een laatje en overhandigde haar twee sleutels.

“Dat is dan 8 bronzen alstublieft.” Ze overhandigde hem het geld. “Door die deur daar en dan aan het einde van de gang, de kamers bevinden zich aan weerszijde.”

“Dank u.” Zeiden Ella en Thomas in koor. “O, sorry. Mag ik u nog iets vragen?” Zei Ella terwijl ze zich terug naar de herbergier draaide. De man knikte kort.

“Weet u wie ik ben?” Vroeg ze en liet hem haar even bekijken.

“Vrouw?” Reageerde de herbergier al vragend en keek van Ella naar Thomas en terug.

“Het is in orde, je mag het zeggen. Ik probeer mijn vriend hier iets duidelijk te maken.” De herbergier knikte respectvol.

“U bent de witte Kalid.” Antwoordde hij. Thomas keek verbaasd op, hij had niet verwacht dat de herbergier het echt zou weten.

“En hoe weet u dat?” Vroeg hij, nu zijn interesse was gewekt.

“Door de buidel die mevrouw rond haar middel draagt.” Antwoordde de herbergier opnieuw. Thomas keek naar Ella en begreep heel goed dat de herbergier haar buidel van achter zijn toeg op dit moment niet kon zien. Hij had hem al gezien moeten hebben toen ze binnen kwamen.

“En ik ben er van overtuigd dat de bard ginder in de hoek hem ook gezien heeft.”

Verkondigde Ella.

“Als hij een goede bard is, die zijn beroep verstaat wel vrouwe.” Bevestigde de herbergier.

“Dank u voor uw hulp. Aan het einde van de gang zei u toch.” De man achter de toeg knikte.

“Dus jij vertrouwt er gewoon blind op dat de herbergiers en de bards het nieuws zullen verspreiden?” Vroeg Thomas toen ze samen van de toeg weg liepen. Ella lachte.

“Zo iets, hoewel het toch ook weer niet zo simpel is. De herbergier vertelt het alleen aan de gene die ernaar vragen en de bard zal het vermengen in een van zijn verhalen over reizen die

hij de komende dagen in naburige dorpen zal vertellen. Van daar af verspreid het nieuws zich vanzelf.”

“Bijzonder, ik heb nooit geweten dat zij zo'n grote rol hadden.”

“Zo zie je maar weer, het maakt niet echt veel uit hoe oud je bent, er zijn altijd dingen die je nog niet wist.”

Ze waren bij de laatste twee deuren aangekomen.

“Zie ik je straks bij het eten?” Vroeg Ella hun eerdere afspraak bevestigend. Thomas knikte.

“Ik zal wel even op je deur kloppen als ik zo ver ben.” ze knikte, stapte haar kamer binnen en sloot de deur achter zich.

Ze gooide haar spullen op het bed, kleden zich uit en stapte onder de douche. Daarna pakte ze haar tas volledig uit en begon alles te ordenen. Ze had verschillende pakketjes gemaakt om het gemakkelijker te maken dingen uit de tas te pakken zonder de rest overhoop te halen. Er was een pakketje met vuile was, eentje met schone kleding, 3 pakketjes met kruiden, zalfjes en drankjes, gesorteerd op soorten remedi's. Een klein strak opgerold pakketje waar haar steriele materialen in zaten, een bundeltje met kookspullen, een pakketje met gedroogd eten voor onderweg, haar slaapgerief, de tent en dan nog een laatste bundeltje waarin allerlei beeldjes en sieraden in zaten. Dat laatste bundeltje was haar meest kostbare, naast de witte buidel om haar middel. Alles wat hier in zat was haar erg dierbaar. Het waren beeldjes en sieraden die ze had gekregen van mensen die haar na waren komen te staan. Mensen en Kalid waar ze voor lange tijd mee had opgetrokken.

Ze had er een gewoonte van gemaakt dit bundeltje in het midden van haar bed te leggen altijd als ze in een herberg aankwam en zich zo te herinneren hoe ze hier terecht was gekomen. Het meest nieuwe voorwerp was een kleine gouden ring die ze van de Koning had gehad vlak voor ze waren vertrokken. Ze had het erbij gestoken, niet omdat de ervaring in de stad zo bijzonder was geweest of ze zo'n goed contact had gehad met de Koning, maar omdat het waarschijnlijk het enige zou zijn dat ze zou overhouden aan haar tijd met Thomas.

Ze raapte het ringetje op en keek even naar haar kamer deur, wetende dat hij daar niet heel ver achter in zijn eigen kamer zou zijn. Opnieuw betrapte ze zichzelf erop te hopen dat hij langer zou blijven en ze niet te snel zou worden opgeroepen.

Zuchtend legde ze het terug bij de andere voorwerpen, vermande zich en begon alle andere pakketjes een voor een na te lopen en te ontdoen van kapotte, oude of niet meer bruikbare dingen.

Thomas ging niet heel anders te werk. Ook hij kleden zich uit en sprong onder de douche, daarna pakte hij zijn tas uit, trok schone kleren aan en ging door alle kleine bundeltjes die hij bij zich had. Toen hij zijn lege tas in een hoek van de kamer gooide hoorde hij hem rinkelen en keek verbaasd op. Zoekend naar wat het geluid had kunnen veroorzaken pakte hij de tas weer op en begon erin te grabbelen.

Zodra zijn vingers zich om het object heen sloten wist hij wat het was. Hij liet de tas opnieuw op de grond vallen en keek naar het amulet dat hij nu in zijn hand hield. Zijn blik flitste even naar zijn kamer deur en zijn gedachte gingen naar de kamer die daar achter lag. Zuchtend rolde hij de ketting op en stak deze in zijn broekzak. Hij zou een gepast moment moeten zoeken om hem aan haar te geven.

Enkele dagen later stond de herbergier zoals altijd achter zijn toog zijn boekhouding bij te werken. Het was nog vroeg in de ochtend en afgezien van Thomas waren er nog geen gasten aanwezig. Dit was het ideale moment om de omzet van de avond ervoor te berekenen.

Met een zacht krakend geluid schoof de buitendeur van de herberg open en glipte er een lange slanke man naar binnen. Zowel de herbergier als Thomas keken verbaasd op, het was nog wel erg vroeg voor reizigers.

De herbergier legde zijn veer neer en kwam verder overeind. “Wat kan ik voor u doen, mijnheer?” Vroeg hij terwijl de vreemde man de ruimte overbrugde
“Is de witte Kalid hier nog?” Vroeg hij bijna hijgend. “Ik ben in de paleisstad geweest en daar zeiden ze dat ze een paar weken geleden naar hier vertrokken is.” Onbewust flitste de ogen van de herbergier even kort naar Thomas, die nu ook geïnteresseerd recht op zijn stoel ging zitten. De reiziger had de blik niet gemist en keek kort naar hem achterom.
“Ze wordt over enkele uren voor het ontbijt verwacht.” Antwoordde de herbergier. “Kan ik u iets aanbieden in de tijd dat u wacht?” De man leek eerst opgelucht te zijn, maar schudde ook zijn hoofd.
“Nee, ik moet haar zo snel mogelijk spreken. Ik heb niet veel tijd.” De herbergier keek opnieuw naar Thomas gevolgd door de reiziger die nu langer bleef kijken.
“Ik denk dat meneer u misschien verder zou kunnen helpen.” Gebaarde de herbergier. Thomas knikte en kwam uit zijn stoel.
“Neem plaats, eet. Ik zal haar gaan halen.” Zei hij terwijl hij de resten van zijn ontbijt in de richting van de man schoof. Dankbaar liep de man naar de tafel en nam uitgeput plaats. Thomas doorkruiste de gang en klopte zacht maar duidelijk op Ella haar kamer deur. Hij vermoedde dat ze nog sliep, maar het was duidelijk dat het een dringende zaak was.
“Ella!? Er is hier iemand voor je, ik denk dat het een boodschapper is.” Zei hij hard genoeg zodat de vrouw aan de andere kant het zou horen. Hij hoorde het bed kraken en een mompelend antwoord.
“Ik kom, ik kleed me snel aan.” Thomas wachtte op de gang tot ze klaar was.

“Ik denk dat hij de hele nacht doorgereisd heeft, hij is zojuist pas aangekomen. Hij wilde zelfs niet wachten tot je wakker was.” Vertelde hij terwijl ze samen terug liepen. Ella knikte, maar was nog druk bezig haar haren en kleding wat te fatsoeneren. Ze was er bijna letterlijk in gesprongen.
Thomas opende de deur naar de eetzaal voor haar. Zodra Ella verscheen schoot de reiziger op van zijn stoel.
“Staf!” Riep ze verbaasd voor de man iets kon zeggen.
“Ella, eindelijk.” Zuchtte de man opgelucht.
“O wat is het goed jou te zien. Hoe is het...Nee, is er iemand zwanger?” Ze liepen naar elkaar toe en omhelsde elkaar vriendschappelijk.
“Fieré. Ze heeft een paar miskramen gehad, maar deze gaat het halen.” Antwoordde Staf.
“Dat is goed om te horen. Hoe ver is ze? Hebben we haast?” Staf knikte nadrukkelijk.
“Naar schatting was ze bijna 8 maanden toen ik vertrok en ik ben al een kleine maand onderweg.”
“O dan kunnen we beter meteen vertrekken. Willo, wil je 2 ontbijtjes inpakken en wat extra brood. Geef me de tijd om te douchen en in te pakken, dan ben ik klaar.” Zei Ella en draaide zich weer in de richting van de kamers, maar bleef ineens perplex staan.
Thomas had al die tijd netjes achter haar gestaan en ze was hem heel even vergeten, maar nu werd ze frontaal met hem geconfronteerd.
“Thomas...ik...”
“Je moet gaan, het geeft niet. Ga je eerst maar klaar maken, wij doen dit straks wel.”
Onderbrak hij haar. Hij wist dat ze nu officieel afscheid zouden moeten nemen, maar Ella wist nog niet dat hij hele andere plannen had. Op deze manier had hij wat tijd zich voor te bereiden op het gesprek en kon hij haar in haar kamer opzoeken, waar het meer privé zou zijn.

Met het amulet in zijn hand stak hij de gang over en bonkte zelfzeker op de deur, het was nu of nooit.
“Wacht even!” Hoorde hij haar vanaf de andere kant roepen.

Ze kwam juist onder de douche vandaan en had nog geen tijd gehad zich aan te kleden. De kleren die ze aan wilde trekken voor de reis had ze echter nog niet uitgelegd en dus zocht ze iets anders om haar lichaam mee af te schermen. Ze greep een handdoek en opende de deur op een klein kiertje waar ze alleen haar hoofd door liet zien.

“O, Thomas, jij bent het.” Reageerde ze opgelucht toen ze hem zag staan, opende de deur verder en ging zelf in de opening staan.

Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, maar leek ineens bevroren.

Ze had alleen haar lingerie aan en verborg haar lichaam achter de handdoek die ze na het douchen had gebruikt. Die was echter nauwelijks groot genoeg om alles te bedekken en verschaft hem zijn uitzicht met verschillende stukken blote huid.

“Hé wat is dat?” Vroeg Ella, die het niet in de gaten had en puur reageerde op zijn uitgestoken hand. Hij had het amulet al open in zijn hand gehad voor ze de deur had geopend zodat hij haar er wel over zou moeten vertellen. Het was een veiligheidsmaatregel die hij van te voren had ingezet.

Ze boog zich nu voorover om het sieraad beter te kunnen zien waardoor de handdoek los kwam van haar lichaam en Thomas nog meer te zien kreeg.

“Ik...ehm...das...ehe.” Hij schudde zijn hoofd en sloot even zijn ogen zodat hij zich kon focussen. “Mag ik even binnen komen?” Vroeg hij voor hij haar vraag beantwoordde. Ze knikte en ging voor hem opzij.

“Dit is mijn amulet en ik zou het fijn vinden als jij het wilt dragen.” Vertelde hij terwijl ze de deur achter hem dicht deed en hij zich naar haar toe draaide. Hij moest zijn uiterste best doen niet afgeleid te worden.

“Jou amulet?” Reageerde ze terwijl ze het amulet van hem over pakte en nadrukkelijk bekeek.

“Ja, het is een familiestuk. Ik heb het van mijn vader gekregen.”

“Moet het dan niet in jouw familie blijven?” Ze was zich er erg bewust van dat Thomas iets nog niet verteld had.

“Nee, ik wil dat jij hem draagt als symbool voor mijn...mijn bescherming.” Ze keek hoopvol naar hem op. Hoorde ze het goed, wilde hij haar beschermen, langer dan hij nu had gedaan.

“Als je me toestaat in ieder geval. Ik zou graag met je mee reizen. “

“Echt?” Vroeg ze vol ongeloof. Ze was er al zo van overtuigd dat ze afscheid hadden moeten nemen dat ze het niet meteen durfde te geloven. Thomas knikte.

“Als je dat wilt natuurlijk. Ik...ehe...als je daar al weer aan toe bent ten minste. Ik wil me niet...” Hij kon niet verder spreken. Vol impulsieve blijdschap was ze naar voren gesprongen en had hem omhelsd.

Hij was compleet verrast. Het duurde even voor hij de omhelzing beantwoordde, zich nog altijd zeer bewust van haar schaarse kledij. Ongemakkelijk sloeg hij zijn armen om haar heen. Hij deed het langzaam, maar kon het ook niet laten van de situatie gebruik te maken.

Voorzichtig legde hij een hand op haar schouder en de ander liet hij heel traag in haar zij landen.

Ze schokte iets op in zijn armen terwijl hij de warme zachte huid onder zijn vingers voelde. Haar omhelzing was net zo verrassend voor haar als voor hem, ze had er niet bij stilgestaan dat ze eigenlijk helemaal niet gekleed was. Toch liet ze hem niet los, ze kon het niet. Ze had al zo vaak naar zijn nabijheid verlangd, en zo vaak gewenst dat hij de eerste stap zou nemen, puur omdat ze het zelf niet durfde.

Vrijwel tegelijk lieten ze elkaar dan toch los, wetende dat de omhelzing niet voor eeuwig kon duren en nu al extreem lang in stand was gehouden. Thomas liet zijn hand zachtjes over haar rug glijden en even in haar andere zij rusten. Hij hoorde nog net hoe haar ademhaling stakte en ze kippenvel kreeg voor hij haar volledig los liet.

“Sorry, ik...ehe...”

“Het geeft niet, het genoeg was aan mij.” Glimlachte hij zich hun eerste ontmoeting

herinnerend. “Zie ik je straks in de eetzaal? Ik zal onze paarden vast gaan halen.” Ella knikte en keek hem na tot hij door de deur was verdwenen. Daarna liet ze de handdoek vallen en bond het amulet om haar hals.

Ze reisden met zijn drieën richting het noorden. Onderweg vertelde Ella en Staf dat ze oude bekenden waren. De familie waar Staf voor werkte was erfelijk bezwaard met een ziekte die ervoor zorgde dat hun schildklier niet goed werkte, waardoor ze niet genoeg lichaamsvet konden opslaan en niet langer dan een paar maanden konden leven. Ella kon de schildklier een soort boost geven waardoor deze in gang zou schieten en in principe geen problemen meer veroorzaakte.

De twee families waren al sinds mensenheugenis met elkaar bekend. Ella haar moeder en grootmoeder hadden hen al geholpen en werden iedere keer als er iemand moest bevallen opgeroepen om te assisteren.

Samen komen

“Ella!” Begroette een vrouw van middelbare leeftijd hen opgelucht toen ze de deur van een van de huisjes opende.

“Marka, hoi.” Antwoorde ze en werd door de vrouw het huis bijna binnen getrokken.

“Fieré, Joan en Kevan. O Fieré je ziet er goed uit.” Ging Ella het rijtje af terwijl ze iedereen begroette als oude bekende. Iedereen stond direct op van de tafel waar ze rond hadden gezeten voor het middag maal en begroette haar even hartelijk.

“Waar is Patar?” Vroeg Marka nadat ze de deur achter Thomas en Staf had gesloten. Sara kreeg een bedrukt gezicht.

“Hij heeft het twee jaar geleden moeten opgeven. Hij werd te oud en het reizen te pijnlijk, hoe vaak ik hem ook hielp. Het was tijd.” Vertelde Ella.

“Dat is spijtig om te horen, maar inderdaad de laatste keer dat we hem zagen was het al moeilijker voor hem aan het worden.” Zei Fieré.

“En is deze jonge man hier zijn vervanger?” Vroeg Marka verder terwijl ze Thomas streng en keurend bekeek. Ella glimlachte om Marka’s duidelijk uitgebeelde mening. Ze was altijd kritisch in het begin.

“De naam is Thomas, aangenaam.” Stelde hij zichzelf voor en stak zijn hand uit in een poging een vriendelijke begroeting uit te lokken. Marka keek er voor enkele seconden naar, hij wilde zijn hand al bijna weer terug trekken toen ze eindelijk haar eigen hand in die van hem sloot.

“Als Ella je toestaat met haar mee te reizen moet je een goeie vent zijn.” Zei ze tegen hem en draaide daarna haar hoofd in Ella haar richting. “Mag ik onder zijn shirt kijken, volgens mij is hij super gespierd.” Iedereen schoot in de lach. De open brutaliteit van de vrouw was een van de vele redenen waarom ze haar zo graag mocht. Thomas keek perplex van Ella naar Marka en probeerde een goed weerwoord te verzinnen.

“Ik ben nog geen minuut binnen en ze scheurt hier al de kleren van mijn lijf. Je had me best even mogen waarschuwen Ella.” Ze knikte nog giechelend, niet in staat woorden te vormen.

“Maar als je wilt kunnen we straks wel een date regelen.” Knipoogde hij daarna naar Marka die het niet kon helpen om toch een beetje een bloot op haar wangen te krijgen.

“Ik vind hem nu al leuk.” Zei ze en liet eindelijk zijn hand los.

“Maar even serieus nu. Fieré, hoe ver ben je. Je ziet er uit alsof je op ontploffen staat.”

Veranderde Ella van onderwerp nadat ze haar lachen weer onder controle had.

“Scheelt niet veel.” Antwoorden Kevan en kwam liefdevol naast haar staan.

“Nog een week, maar ik slaap al enkele nachten onrustig.”

“Zullen we dan maar ineens te werk gaan?” Vroeg ze en begon al in haar rugzak te rommelen.

“Wil je niet eerst iets eten? Het is niet alsof ik nu al weëën heb. Jullie kunnen je best nog wel even installeren voor we eraan beginnen.” Protesteerde Fieré.

“Ik zou toch graag het eerste deel al gedaan hebben. Maar misschien kunnen jullie Thomas onze slaapkamer laten zien, dan kan hij alles vast installeren terwijl wij ons voorbereiden.” Ze stelde de vraag zowel aan Marka als aan Thomas en beide knikte goed keurend.

Daarna verdween ze samen met Fieré en Kevan naar een andere ruimte achter in het huis.

Thomas installeerde hun spullen in de slaapkamer die Marka hem had gewezen en keerde daarna terug naar de keuken. Marka had daar op hem zitten wachten.

“O mooi, ze waren al op je aan het wachten.” Zei ze zodra ze hem zag en sprong op van de tafel.

“Als ik dat had geweten had was ik eerder naar hier gekomen.”

“Nee, nee. We weten allemaal dat Ella graag heeft dat alles op zijn plek staat en is geïnstalleerd. Daarnaast is er geen haast bij, ze zijn nu gewoon aan het bijkletsen. Kom volg

mij.” Wuifde Marka zijn woorden weg en gebaarde hem haar te volgen.

Ze gingen door een andere deur in de keuken die hen in een kleine hal bracht met 4 andere deuren. Marka ging naast de meest rechter deur staan en wilde die openen toen ze zich ineens bedacht.

“Ik zou dat shirt van jou nu toch wel uit doen. Het gaat daar binnen erg warm zijn.” Thomas keek haar even verbaasd aan en probeerde te peilen of ze gewoon een vervolg op haar eerdere grap maakte, maar ze bleef hem ernstig aankijken en hij besloot haar dan maar te geloven. Daarna opende ze de deur voor hem.

Hij kwam binnen in een grote kamer. In het midden van de kamer brandde een kampvuur, waar Ella, Fieré en Kevan omheen zaten. Ze groette hem en wenkte hem erbij te komen zitten. Hij nam tussen Ella en Kevan plaats.

“Goed laten we er aan beginnen.” Begon Ella en stond op van haar plaats. “Ik heb jou op het einde nodig, je zal het weten als het zo ver is.” Zei ze nog even tegen Thomas voor ze samen met Fieré naar een eenpersoonsbed liep dat rechts in de kamer stond.

Fieré nam op het bed plaats en ontblootte haar enorme buik. Ella pakte een aantal potjes die ze had klaar gezet en ging op de rand van het bed zitten.

Eerst voelde ze met haar handen hoe de baby lag en begon toen Fieré haar buik in te smeren in bepaalde patronen. Ze smeerde net zo lang tot de zalfjes helemaal door de huid waren opgenomen. Daarna voelde ze nog eens naar de ligging van de baby en plaatste haar handen heel precies op de buik. Thomas kon vanaf zijn plek zien hoe ze haar aandacht naar binnen keerde.

Na enkele minuten stond Kevan op van zijn plaats en bracht een klein bekertje water naar Fieré die er dankbaar van dronk. Beide lette er op dat ze Ella op geen enkele manier stoorden nog dat ze de buik bewogen.

Eindelijk bewoog Ella zich terug. Ze liet de buik los en keek naar Kevan die vlak naast Fieré zat. Thomas sprong direct van zijn plek wetende dat ze niet veel kracht meer zou hebben.

Naast haar knielde hij neer en legde zijn hand op haar schouder.

“Ze moet eten. De kleine gaat het nodig hebben.” Fluisterde ze en knikte daarna naar Thomas.

Hij sloeg haar arm om haar heen en tilde haar voorzichtig van het bed. Zonder nog om te kijken doorkruiste hij de kamer, de kleine hal, de keuken en vervolgde zijn weg naar hun slaapkamer. Daar legde hij haar op het bed, dekte haar toe en ging zelf in een stoel in de hoek van de kamer zitten. Hij haalde een klein houten beeldje uit zijn zak. Het was bijna af, maar vroeg nog een paar laatste bijwerkingen en hij moest het nog glad schuren.

De dag daarna was een rustige dag. Ella kon pas meer doen als de baby geboren was, dus moesten ze met zijn allen de tijd zien te doden tot het zo ver was. Overdag deed iedereen een beetje zijn eigen ding, maar s 'avonds kwamen ze weer allemaal bijeen om te eten.

Marka had zich nog eens uitgesloofd in de keuken en een uitgebreid maal met meerdere gangen in elkaar gezet waardoor ze nog tot laat aan het eten waren en zelfs nog later aan het natafelen. Uiteindelijk werd toch iedereen moe en vertrokken ze naar hun eigen kamers om nog wat te slapen voor de zon weer zou opkomen.

“Ik wist niet dat jij eigenlijk van de andere kant van de grote zee kwam.” Zei Ella ineens. Ze lagen beide in bed en hadden alle lichten al gedoofd. Ze lag op haar rug en kon de slaap nog niet vatten. Marka en Joan hadden Thomas zo'n beetje uitgehoord over zijn verleden en ze had met grote interesse mee geluisterd naar zijn verhalen. Nu dwaalde ze nog altijd door haar hoofd. Ze had zich gerealiseerd dat ze hem eigenlijk helemaal niet zo goed kende.

Thomas die op zijn rechterzij, met zijn rug naar haar toe, had gelegen draaide zich gedeeltelijk naar haar om, maar zei nog niets.

“Of dat jou moeder een mens was.” Ging ze verder, zich een ander verhaal herinnerend. Nu

draaide hij zich helemaal om en kwam half overeind, leunend op zijn linker arm.

Thomas voelde hoe hij met zijn heupen tussen twee matrassen in gleed, maar weigerde naar achter toe te bewegen.

Ze lagen in twee eenpersoonsbedden die tegen elkaar aan waren geschoven. Het was de enige manier waarop ze in de kleine kamer paste zonder de deur te versperren en het was de enige extra kamer in het huis, dus hadden ze geen andere keus gehad.

Ella had al vaak in dit bed geslapen, zowel alleen als met iemand anders. Ook Patar had hier een paar keer naast haar gelegen.

Toen ze waren aangekomen had ze zich de opstelling in de kamer herinnerd. Ze had ervoor gezorgd dat ze onderweg en in de herberg steeds apart sliepen, maar besloot nu Thomas de keuze te laten maken waar hij zou slapen.

“Jou vader was toch ook een mens?” Vroeg hij.

“Hij was kruidenier. Mijn moeder had hem op een van haar reizen gevraagd naar een specifiek kruid en omdat hij haar zo knap vond heeft hij er de hele volgende dag naar gezocht om het s avonds bij haar langs te kunnen brengen. Mijn moeder heeft me het verhaal vaak verteld.” Knikte Ella

“Mijn vader wilde er niet veel over spreken.” Vertelde Thomas “En ik kan me haar niet goed meer herinneren. Ik weet alleen dat we kort na haar overlijden zijn vertrokken. Ik denk dat hij niet wilde wonen in een wereld die hem aan haar herinnerde. Hij had een verse start nodig.”

“Leeft jouw vader nog?” Vroeg Sara.

“Dat weet ik niet. Hij is een tijd geleden teruggekeerd. We hadden te veel concurrentie van elkaar om werk te vinden en daarom besloot hij terug naar zijn familie te gaan.”

“Dat is jammer, ik had hem graag ontmoet.”

“Het zal niet veel troost zijn, maar Galied lijkt erg op hem. Ik denk dat hij altijd meer op hem heeft geleken dan ik.”

“Galied? Is hij je broer?” Vroeg Ella verbaasd.

“Ik dacht dat je dat wist.” Ze schudde nadrukkelijk haar hoofd.

“Hoe had ik dat moeten weten. Geen van jullie heeft me dat verteld. Hoewel ik wel door had dat jullie elkaar erg goed kenden, zelfs na al die jaren zonder contact.”

“We hebben lang samen opgetrokken. Pas toen Galied en Harma besloten zich in het bos te vestigen ben ik verder getrokken. Ik heb de Koning ontmoet toen ik enkele jaren later naar hun op weg was en ben dan in de hoofdstad blijven hangen.”

“Harima vertelde me dat je altijd meer een eenzaat was, ondanks dat je met hen mee reisden. Ze zei dat ze altijd het gevoel had dat zij met jou mee reisden in plaats van andersom.”

“Wanneer heeft ze je dat verteld?” Vroeg Thomas, die zich niet kon herinneren de twee samen te hebben gezien.

“Ik was nog wat te eten gaan halen en ze sprak me aan bij de hapjestafel.”

“En?”

“En wat?” Vroeg Ella niet begrijpend.

“En wat heeft ze nog meer gezegd.” Drong Thomas aan. Hij kende zijn oude vriendin goed genoeg om te weten dat hun gesprek niet onschuldig was gebleven.

“Ehm...Nou, ze vroeg of ik met jou mee reisde of jij met mij. Ze vond het erg bijzonder toen ik zei dat je met mij mee was gekomen en het de bedoeling was dat je weer terug zou gaan naar de hoofdstad. Ze zei dat je vroeger nogal in de smaak viel bij de vrouwen, maar dat je toch altijd je eigen weg bleef gaan.” Vertelde Ella.

“Ik denk dat het niet eerlijk is een vrouw, vooral een mens, weg te kapen van hun bekende wereld. Zeker gezien ze letterlijk hun hele leven moeten opgeven en niet eens zeker weten dat ik wel bij ze zal blijven tot hun einde, wetende dat ik zo veel langer leef.” Ella knikte.

“Dat vertelde Harima ook. Maar dat...” Ze viel ineens stil, zich realiserend waar haar zin op uit zou komen. Thomas keek haar geïnteresseerd aan. Ze ontweek zijn blik, hopen dat hij het

zou laten gaan.

“Maar wat?” Vroeg hij.

“Niks, laat maar.” Probeerde ze nog eens het onderwerp verder te vermijden.

“Nee, kom op. Wat heeft Harma je nog meer vertelt.” Ella zag geen uitweg meer. Ze bleef zijn blik vermijden en begon licht beschaamd aan de dekens te friemelen.

“Dat de meeste vrouwen toch wel voor je vielen omdat je blijkbaar een goede reputatie had... je weet wel.” Thomas lachte hardop.

“Heeft ze dat echt gezegd?” Ella knikte beschaamd. “Ze durft nogal.”

“Ze zei dat je het van iemand had geleerd.” Ging ze nu verder. Zijn opmerking had haar ook minder beschaamd gemaakt en nu durfde ze haar interesse weer te tonen.

“Ja, van Lysa. Het was haar beroep om mannen te leren hoe ze een vrouw beter konden laten genieten in bed.”

“Hoe kun je daar nou je beroep van maken. Ik bedoel, wat ga je ze leren, welke snelheid ze moeten aanhouden?” Thomas glimlachte vergefelijk.

“Nee natuurlijk niet. Het ging vooral om het voorspel denk ik. Hoe je een vrouw klaar maakt om optimaal te kunnen genieten.” Ella trok wantrouwig een wenkbrauw op. Hij realiseerde zich maar al te goed waar dit gesprek heen ging. Zijn besluit een concreet voorbeeld te geven was dan ook snel gemaakt.

“Wacht.” Hij wipte met zijn heupen tussen de matrassen uit en kwam bijna tegen haar aan liggen, maar zorgde er voor dat de dekens secuur tussen hun in bleven liggen. Het onderwerp had hem absoluut niet onberoerd gelaten en hij had liever niet dat ze dat nu al zou zien, nog niet.

Hij strekte zijn arm en streekte met zijn vingers over haar bovenarm. Hij liet ze heel voorzichtig juist over de huid glijden. Hij begon klein, maar breidde zijn bereik steeds verder uit tot hij afrondde door met zijn vingers langs haar arm omlaag te glijden tot halverwege haar onderarm en dan terug te trekken.

Ze keek hem aan. Natuurlijk had ze er van genoten, maar ze was niet echt onder de indruk.

“Ok, ze heeft je leren strelen, maar daar kom je er echt niet mee bij iedere vrouw.”

“Strelen is slechts de basis. Ze heeft me geleerd waar de gevoelige plekken zitten en hoe ik die het beste kan aanraken. Hoe ik kan herkennen dat een vrouw klaar is voor de volgende stap.” Legde hij uit.

“Maar niet iedereen houdt van zacht strelen, en zeker niet altijd. Elke vrouw is anders en houdt van andere dingen.”

“Natuurlijk, dat is het hem juist. Ik heb geleerd de lichamelijke signalen te lezen en daar op in te gaan. Onbewust kan je meer of minder enthousiast reageren en daaruit kan ik opmaken wat ik moet herhalen en wat ik beter niet doe.”

“Hmpf.” Snoof Ella nog altijd niet overtuigd. “Hoe kan een vrouw nou leren hoe je met duizenden vrouwen moet omgaan.” Thomas zuchtte en schudde zijn hoofd.

“Mag ik iets voor doen?” Vroeg hij uiteindelijk. Ze keek naar hem op. Uit zijn blik probeerde ze op te maken wat hij van plan was, maar hij keek haar neutraal en gemeend aan. Ze wist het niet, hij voerde iets in zijn schild.

Thomas hield haar blik vast. Hij wist dat als hij weg zou kijken ze zou weigeren. Hij vermoedde echter dat hij niet snel nog zo'n uitgelezen kans zou krijgen en hield stand. Als ze hem dit zou laten doen dan zou hij haar misschien langzaam maar zeker kunnen overhalen om nog verder te gaan.

“Wat ga je doen?” Vroeg ze achterdochtig, maar hij schudde zijn hoofd. “Als ik het vertel werkt het niet. Je zult me moeten vertrouwen.” Haar blik veranderde. Als er een ding was wat ze deed, dan was het hem vertrouwen. Ze wist dat hij haar nooit zou dwingen iets te doen, nooit in gevaar zou brengen, nooit pijn zou doen en nooit zou kwetsen in welke zin dan ook.

“Goed dan.” Stemde ze in.

“Ok, sluit je ogen en ontspan.” Ze keek hem nog even wantrouwig aan maar sloot dan haar ogen hoewel hij kon zien dat ze gespannen bleef.

Hij tilde zijn arm op en streek voorzichtig de haren van haar voorhoofd, dan duwde hij een lok achter haar oor. Hij streelde kort over haar schouder, haar onderarm en draaide voorzichtig haar hand met de palm naar boven. Met zijn vingers duwde hij haar hand open en streek even langs de binnenkant terug op naar boven over haar pols en binnenkant van haar onderarm.

Hij hoorde haar diep en licht schokkerig inademen. Het waren geen erg sensuele dingen die hij deed, maar haar lichaam was gevoelig. Voor haar was het net zo lang geleden als voor hem.

Hij kwam terug aan bij haar schouder en gleed over haar sleutelbeen, het kleine kuiltje onder in haar nek en langs haar andere arm weer naar beneden en trok dan zijn hand terug. Kleine stapjes, herinnerde hij zichzelf. Niet opdringen, hoorde hij Lysa nog zeggen, als je het goed doet verzinnen ze wel een manier om je door te laten gaan.

Het duurde even voor ze haar ogen opende en schraapte haar keel.

“Dat is niet heel veel anders dan de vorige keer.” Ze klonk bijna teleurgesteld en Thomas glimlachte hoofdschuddend.

“Goed dan. Ogen dicht.” Deze keer zonder twijfel sloot ze haar ogen. Hij ging iets verliggen en begon dan weer haar nek te strelen. Langzaam maar zeker baande hij zijn weg naar boven, streelde haar kaak en gleed met zijn duim over haar lippen. Voorzichtig boog hij zich voorover. Ze kon zijn adem voelen en draaide haar hoofd iets meer in zijn richting. Meer toestemming had hij niet nodig. Met zijn hand gleed hij tot achter in haar nek en drukte zijn lippen op die van haar.

Eerst kuste hij haar lang en zonder echt te bewegen, maar dan begon hij te spelen met haar lippen, proefde haar tong. Zijn lichaam reageerde op de wens in zijn gedachte en kantelde zich tegen haar aan. Hij voelde hoe ze een klem gekomen arm los worstelde om er daarna mee over de spieren van zijn rug te glijden. Ze drukte haar lichaam tegen het zijne, verlangend naar meer.

Ineens had hij er genoeg van. Hij duwde zich van haar af en trok gefrustreerd de lakens tussen hen uit. Nu draaide hij zich verder over haar heen, zocht met zijn handen naar de rondingen van haar lichaam en plantte een been tussen die van haar waar hij lichte druk mee uitoefende. Ze gaf hem de ruimte, masseerde zijn spieren en kreunde aanmoedigend als hij weer een golf van prikkels veroorzaakte.

Instinct

“Goeide morgen.” Groette Thomas de 2 vrouwen in de keuken. Zijn stem klonk nog rauw van de nacht.

“Goeide morgen.” Groette de twee vrouwen terug en volgde hem met hun ogen terwijl hij een kop koffie inschonk. Toen hij zich omdraaide om bij hen aan tafel te schuiven zag hij hen pas kijken en bleef verbaasd staan. In zijn hoofd ging hij van alles af dat had kunnen maken dat ze hem waren blijven aanstaren. Hij streek met zijn hand door zijn haar om te zorgen dat het toch zeker goed lag, streek over zijn gezicht om achtergebleven scheerschuim of iets dergelijks weg te vegen, trok zijn shirt recht en keek zelfs heel even naar beneden om er zeker van te zijn dat zijn broek dicht zat.

Fieré zag zijn ongemak en onwetendheid en begon een beetje te giechelen. Marka daar in tegen bleef hem serieus en bijna streng aankijken.

“Is er soms iets?” Vroeg hij uiteindelijk toen hij het echt niet meer wist.

“We hebben een redelijk gehorig huis.” Giechelde Fieré. Thomas was naar de keukentafel gelopen en wilde juist zijn kop koffie neerzetten toen de betekenis van haar woorden tot hem doordringen. Geschrokken en gegeneerd liet hij zijn koffie bijna vallen en struikelde over de poten van zijn stoel waar hij vervolgens onbedoeld in neer plofte.

“Ah...ehm...ja, sorry.” Stamelde hij terwijl zijn wangen steeds roder kleurde.

“Maak je niet druk.” Stelde Marka hem gerust. “Ik ben al lang blij dat ze iemand gevonden heeft.”

“Het werd hoog tijd ook.” Viel Fieré haar bij. Thomas slaakte een zucht van verlichting. Heel even had hij gedacht zich te moeten verantwoorden.

Enkele dagen later trad eindelijk de daadwerkelijke bevalling in. Er werd een vroedvrouw uit het dorp bij geroepen die de gang van zaken in het oog hield en Fieré door de contracties heen begeleidde. Ella en Thomas wachtte geduldig af in een ander deel van het huis. Voor Thomas was het een unieke ervaring. Zelfs met zijn 953 jaar had hij nog nooit een bevalling van zo dichtbij mee gemaakt. Het kreunen en roepen van Fieré galmde door de muren heen en hielden hen op de hoogte.. Tegen het einde aan begon hij zenuwachtig door de kamer heen te lopen.

“Ik dit normaal?” Vroeg hij aan Ella die rustig een boek aan het lezen was. Ze knikte zonder op te kijken. Voor haar was dit een van de normaalste zaken. Ze had het allemaal al zo vaak meegemaakt, van vlekkeloze bevallingen tot bevallingen waarbij ze nog net op tijd was geweest om zowel moeder als kind te kunnen redden.

“Weet je het zeker?” Vroeg hij nog eens toen Fieré haar geschreeuw weer was weggeëbd.

“Ze is begonnen met persen. Het duurt nu echt niet lang meer.” Legde Ella uit terwijl ze haar boek dichtklapte en haar spullen begon te verzamelen.

Eindelijk klonk het verlossende gehuil van een baby en verscheen Marka enkele minuten later in de deuropening.

“Het is een jongetje.” Vertelde ze trots. “Hij is prachtig.” Ella en Thomas feliciteerde haar uitbundig waarna ze haar terug naar de bevallingskamer volgde.

Halverwege de gang kwamen ze de vroedvrouw tegen die Ella even apart nam om wat medische zaken door te geven.

“Gefeliciteerd Fieré, hij is inderdaad prachtig.” Zei Ella terwijl ze hem zacht over zijn wang aaide.

“Wanneer...wil jij...eh...” Vroeg Kevan een beetje onzeker en ongeduldig tegelijk.

“Hoe sneller hoe beter, maar het komt niet aan op een paar minuten.”

“Misschien maar ineens doen. Hij zal straks wel honger krijgen, maar dan is het al vast achter

de rug.” Zei Marka en Fieré stemde in.

Voorzichtig pakte Ella de baby van haar over en legde hem op het voeteneind. Met haar ogen zocht ze Thomas en gebaarde hem dicht bij haar te komen zitten.

“Weet je nog de eerste keer, toen bij de Koning?” Vroeg ze hem terwijl ze de baby gedeeltelijk onthulde. Hij knikte onzeker. “Dit gaat nog heftiger zijn dan toen.”

“Oké, wat wil je dat ik doe?” Vroeg hij, niet goed begrijpend wat ze bedoelde.

“Hetzelfde als altijd.” Daarna plaatste ze een hand op de keel van de baby en de ander op zijn hart. Ze sloot haar ogen en keerde zich volledig naar binnen.

Iedereen in de kamer was een beetje in zijn eigen gedachten weg gedommeld of zelfs gewoon in slaap gevallen, toen Thomas ineens weer wakker schrok. Ergens diep van binnen werd hij zich gewaar van een alarmerend gevoel.

Ella stond nog steeds in dezelfde houding over de baby heen gebogen; maar hij voelde dat er iets anders was. Het duurde langer dan normaal, veel langer. Onzeker keek hij de kamer rond, naar de andere aanwezigen, maar zij vertoonde geen tekenen van angst, stress of onzekerheid. Hij keek weer naar Ella. Iets klopte er niet, er was iets mis, maar hij kon niet zeggen wat het was.

Haar ogen waren nog altijd gesloten, er glinsterde kleine zweetdruppeltjes op haar voorhoofd en haar lippen waren droog. Het gevoel dat er iets niet klopte werd alsmaar sterker en bracht hem voorzichtig overeind.

Hij wist niet goed waarom, maar de drang het contact tussen Ella en de baby te doorbreken welde in hem op. Hij onderdrukte het zo goed als hij kon, maar begon nu serieus zenuwachtig te worden.

“Er is iets mis.” Fluisterde hij, maar de stilte in de kamer was zo groot dat iedereen hem gehoord had.

“Hoe bedoel je?” Vroeg Kevan die nu ook recht sprong.

“Ik weet het niet. Er klopt iets niet, het duurt te lang.”

“Hoe weet je dat? Bij mijn kinderen duurde het ook altijd erg lang.” Probeerde Marka hem gerust te stellen. Thomas schudde zijn hoofd.

“Nee, het is iets anders. Ze is hier niet meer, ze is te ver weg.”

“Ik snap je niet. Wat bedoel je?” Vroeg Marka en ging naast Kevan aan de andere kant van het bed staan.

“Ik weet het niet, maar...maar ze moet terug komen.” Zonder te weten waarom legde hij zijn hand op Ella haar schouder. Ze voelde koud aan. Alle warmte leek uit haar lichaam te zijn verdwenen, alsof het vuur des levens het lichaam al had verlaten. Nu zekerder dan ooit dat hij het inderdaad goed had aangevoeld streelde hij met zijn handen over haar huid. Hij ging tegen haar aanstaan, ademde in haar nek en fluisterde in haar oor.

“Ella? Ella, je moet terug komen. Je mag niet los laten, niet nu.” De angst dat het haar fataal zou worden greep hem naar de keel en maakte het hem onmogelijk meer te zeggen. Hij begroef zijn gezicht in haar nek en hoopte dat zijn warmte genoeg was.

Ineens haalde ze diep adem, alsof ze al in geen maanden meer had adem gehaald. Verschrikt keek Thomas naar haar op, maar hij weigerde haar los te laten. Ella streelde de slapende baby nog eens over zijn hoofd en richtte zich toen op Thomas.

“Dank je.” Fluisterde ze en zakte ineen. Uitgeput van de zware beproeving. Thomas ving haar op en droeg haar terug naar hun kamer. Ze sliep voor uren, maar hij week niet van haar zijde. De realisatie dat hij haar bijna kwijt was geweest was te beangstigend.

“Hé” Zei Ella zacht toen hij zijn ogen opende en recht in die van haar keek. Ze was al enige tijd wakker en had stilletjes naar hem liggen kijken.

“Hé, je bent er weer.” Antwoordde hij met krakende stem. Ze glimlachte instemmend. “Wat is

er gebeurd?” Vroeg hij zijn angst herinnerend.

“Het school niet veel of ik had de weg terug niet meer gevonden.” Vertelde ze en draaide zich bedenkelijk op haar rug. Thomas kwam half overeind, leunend op zijn elleboog.

“Ik wist het. Ik weet niet hoe, maar ik kon het voelen. Je was er niet meer, je lichaam stond er nog, maar jij was er niet meer.” Ze knikte.

“Ik was verdwaald in de wereld van de geesten. Een koude en donkere wereld waar je snel de weg in kwijt raakt. Dat is de wereld die ik telkens weer moet trotseren als ik iemand op deze manier probeer te helpen. Normaal vind ik mijn weg terug door mijn herinneringen aan het leven hier, maar ik moest nu verder en dieper gaan dan anders.” Ze fronste haar wenkbrauwen terwijl ze er aan terug dacht. “Ik ben nog nooit zo ver geweest en wist niet hoe ik terug moest komen. Ik had de hoop al bijna opgegeven toen ik jou stem hoorde. Je fluisterde iets en ik voelde je warmte.”

“De volgende keer zal ik er eerder zijn.” Verzekerde Thomas en trok haar geruststellend naar zich toe.

Einde